

ВІСНИК ЖЕСЕРХЛД

-VISNYK

Свобода народам!
Свобода людині!

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСАЧНИК

ЗМІСТ

Працюймо і вірмо у кращу майбутність України!	1
Резолюції, ствердження і постанови XV З'їзду ООЧСУ	2
Д-р Михайло Кушнір — Большевицька філософія	6
Д. Чайковський — „Рік Північ — Xi”	9
М. Чировський — Обставини, в яких живемо	15
Григорій Кулеба — У що ми вірим?	16
Атена Волицька — Мій дід не їхав за кордон	18
Проти переслідування Церкви	18
В. Давиденко — Мемуари Юрія Смолича	19
Ждан Ласовський — Голоси нашої молоді	22
Степан Галамай — Процес делегування	24
Петро Кізко — Багата нива	25
Андрій М'ястківський — Чужинці на заході...	26
Борються проти московських шовіністів	27
Спротив релігійним утикам	28
Хроніка	28
З нових видань	29
З документів коекзистенції	31
Події велики й маленькі	33

ОРГАНІЗАЦІЯ
ОВОРОНІ
ЧОТИРЬОХ
СВОБІД
УКРАЇНИ

Немає української родини без української книгозбірні!

Немає української книгозбірні без видань ООЧСУ!

ПРОГОЛОШУЄМО ВИПРОДАЖ КНИЖКОК ЗА ГОТІВКУ

Е. Маланюк: Illustrissimus Dominus Mazepa — тло і постать, стор. 32	0.50	В. Січинський: Крим (історичний нарис), стор. 31 0.25	
Е. Маланюк: Малоросійство, стор. 36	0.50	П. Мірчук: З мого духа печаттю (25-ліття ОУН), стор. 30	0.25
Е. Маланюк: До проблеми большевизму, стор. 82 1.00		П. Мірчук: Відродження української ідеї, стор. 63 0.50	
Е. Маланюк: Нариси з історії нашої культури, сторр. 80	0.50	П. Мірчук: Під покров Богородиці (свято УПА), стор. 32	0.25
Е. Маланюк: Остання весна (поезії), стор. 104	1.50	П. Мірчук: Українська визвольна справа і українська еміграція	1.00
** Історія Русів , стор. 346	3.00	С. Збаразький: Крути, стор. 104	1.00
Д. Доццов: Підстави нашої політики, стор. 210	2.75	Г. Косинка: Фавст з Поділля, стор. 95	1.00
Д. Доццов: Правда прадідів великих, стор. 95	0.50	П. Савчук: Гетьман Мазепа	2.00
О. Оглоблин: Гетьман Іван Мазепа та його доба, стор. 410	6.00	П. Савчук: Ідея і любов (драма на 3 дії)	0.50
О. Оглоблин: Думки про Хмельниччину	1.00	П. Савчук: Чотирьох з мільйонів (трагедія на 5 дій)	1.00
О. Оглоблин: Українсько-московська угода, сторінок 100	0.50	П. Савчук: Облога замку (мелодрама на 5 дій)	1.00
О. Оглоблин: Хмельниччина і українська державність, стор. 24	0.25	М. Острoverха: На закруті, стор. 142	2.00
О. Оглоблин: Думки про сучасну українську історіографію, стор 87	1.50	М. Острoverха: Великий Василіянин, стор. 48	0.50
А. Княжинський: На дні СССР, стор. 232	2.75	М. Острoverха: Гомін здалека, стор. 127	1.50
У. Самчук: Чого не гоїть вогонь (роман) сторінок 288	3.75	О. Бабій: Повстанці (поема), стор. 180	2.00
Ф. Одрач: Щебетун (повість), стор. 294	2.50	О. Запорожець: В одвічній боротьбі, стор. 370	2.00
Т. Ерем: Советський акваріум, стор. 142	0.50	М. Чубатий: Княжа Русь-Україна та виникнення	
Л. Старицька-Черняхівська: Останній сніп, сторінок 44	0.50	трьох східньослов'янських націй	2.50
Л. Старицька-Черняхівська: Іван Мазепа, сторінок 154	1.25	Хосе Орtega - i - Гассет: Бунт мас	2.00
М. Щербак: Багаття (лірика), стор. 64	0.75	Вадим Лесич: Кам'яні луни	1.50
М. Щербак: Шлях у вічність, стор. 29	0.25	Володимир Гаврилюк: Тінь і мандрівник (поезії)	2.00
В. Гришко: Панславізм в советській історіографії і політиці, стор 37	0.25		
Б. Кравців: Людина і вояк (сл. п. Р. Шухевича-Чупринки), стор. 31	0.25		
РІЧНИКИ „ВІСНИКА” (тверда оправа)	6.00		
Е. Ляхович: Перевірка наших позицій, стор. 15	0.15		
Е. Ляхович: Форма і зміст українських змагань	2.50		

АНГЛОМОВНІ ВИДАННЯ

Le Vasseur De Beauplan: A Description of Ukraine	3.00
N. Chirovsky: The Economic Factors in the Growth of Russia	3.75
N. Chirovsky: Old Ukraine	7.00
N. Chirovsky: The Ukrainian Economy	1.50
N. Chirovsky: An Introduction to Russian History	4.50

Замовлення висилати на адресу:

V I S N Y K
P. O. Box 304, Cooper Station
New York, N. Y. 10003

ОРГАНІЗУЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ „ВІСНИКА”! ВИРІВНЮЙТЕ ЗАДОВЖЕННЯ!

ВІСНИК

ПРАЦЮЙМО І ВІРМО У КРАЩУ МАЙБУТНІСТЬ УКРАЇНИ!

„В світі тугу матимете, але бодріться: Я переміг світ”.
(Іоан 16, 33).

Великдень — свято найбільшої радості. Богочоловік перейшов тяжкі понижения і наруги, перетерпів найжорстокіші болі і — воскрес, щоб доказати світові, що правда безсмертна.

Шлях Ісуса Христа подібний до шляху, яким іде вже століттями наш страдницький народ, чекаючи на хвилину свого воскресіння.

Шлях Ісуса Христа є і нашим шляхом, на якому зустрічамо так багато зла, так багато слуг диявола, що у тупому, егоїстичному прагненні, шукаючи самовдоволення, намагаються це прагнення защепити і нашій спільноті.

Не одни з-поміж нас втрачач міру серед чужого, холодного довкілля, опанованого матеріалізмом і захланістю, втрачач духові сили і відступає від колись прийнятої присяги: боротися кожного дня, всіми доступними засобами за Україну.

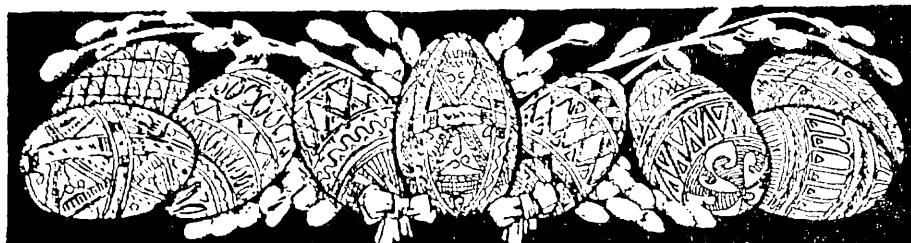
Замало у наші рокові свята, Різдво і Великдень, переноситься думками до рідних хат. Треба з братами і сестрами страждати їхніми стражданнями, жити їх-

ньою боротьбою і тим самим морально підтримувати їх у їхньому змаганні за найвищий ідеал — соборність і державність української нації.

Силу і наслагу до дальшого змагання повинні ми черпати від наших неустрашимих герой, від нашого народу. Бо чи ж смісмо бути лише свідками трагічної драми страшного тижня з його каяфами, фальшивими свідками, зматеріалізованими левітами і тим натовном, що кричав „розини, розпини його!” Мусимо струснути з себе порох байдужності і оновитися новим, бойовим духом, щоб, змагаючись разом з братами на рідних землях, зблизити день воскресіння нашої Батьківщини.

Відзначаючи цьогорічне свято Христового Воскресіння, не забуваймо також про жертвеність для української визвольної справи. Бо не може бути син чи дочка щасливі, коли хвора мати. Так і ми не можемо бути щасливі, коли на Україні все ще немає справедливості, немає свободи для нашого народу. Все, що українське, Москва русифікує, наших дітей духовно калічить, селян обдирає з останніх гараздів, робітників жорстоко визискує, непокірною молоддю наповнює торами і концтабори.

Тож працюймо, борімось і вірмо у крацу майбутність України. Христос Воскрес!

З СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ ВІТАЄМО ІЄРАРХІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ, УКРАЇНСКИЙ НАРОД НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ І В РОЗСІЯННІ, БРАТІВ І СЕСТЕР, ЩО БОРЮТЬСЯ ЗА ПРАВА СВОГО НАРОДУ НА ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ У СВОІЙ ДЕРЖАВІ, ВСІХ ТИХ, ЩО В ІМ'Я ВІЗВОЛЬНИХ ІДЕЙ ПОНЕВІРЯЮТЬСЯ В СОВЕТСЬКИХ ТЮРМАХ І КОНЦТАВОРАХ, УКРАЇНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЩО СТОЯТЬ НА БЕЗКОМПРОМІСОВО САМОСΤІЙНИЦЬКИХ ПОЗИЦІЯХ, ЧЛЕНІВ ООЧСУ І ЧЛЕНКИНЬ ОЖ ОЧСУ, ВСЕ ЧЛЕНСТВО ОРГАНІЗАЦІЇ ВІЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ!

ГОЛОВНА УПРАВА ООЧСУ
РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА”

РЕЗОЛЮЦІЇ, СТВЕРДЖЕННЯ І ПОСТАНОВИ ХV З'ЇЗДУ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ,

що відбувся в Нью Йорку в днях 15 і 16 лютого 1969 року

(Продовження)

Становище в Україні і — еміграційний ревізіонізм

1. З'їзд стверджує, що так звана Українська ССР є частиною імперії — СССР. Державною вивіскою засловлено її колоніальний стан, як додатку до Росії, яка забирає в різних формах більшу частину багатств української землі. В економічному відношенні Україну перетворено на колонію Росії. Централізована господарська система СССР позбавляє Україну будь-яких елементів незалежності в економічному житті. Міністерства УССР — це фактично відділи всесоюзних міністерств, а міністри — наглядачі й погоничі, які стежать за виконанням господарських плянів всесоюзного уряду.

2. З'їзд стверджує, що УССР, як фальшиве твориво, не має ні парламенту, ні уряду, вибраного свободного волею української нації; його політичне керівництво накинене силою чужого центру — Москви, його суверенітет не проявляється ні в якій формі. Україна не може вирішувати справи війни і миру, не має свого війська і не веде своєї власної закордонної політики, а т. зв. уряд УССР лише виконує директиви ЦК КПСС в Москві. Більшість членів „уряду“ УССР — це навіть формально провінційні службовці московських союзних і „союзно-республіканських“ міністерств. Конституція УССР встановлена не вибраними представниками українського народу, а ставленцями ЦК большевицької партії. Ця конституція навіть формально залежна від конституції СССР. Так звані політичні, громадські й культурні організації УССР — це місцеві відділи „всесоюзних організацій“. Так звані совести всіх щаблів повністю опановані вислужниками московської диктаторської кліки і зобов'язані партійною дисципліною виконувати доручення ЦК КПСС.

3. З'їзд стверджує, що твердження большевицької пропаганди про „добровільний вхід“ України в склад московської імперії є суцільною брехнею. Новостворена 1918 року українська держава була завойована збройною силою большевицької Москви в 1920-их ро-

“VISNYK” — “THE HERALD”

Published by Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc.

Monthly except July and August when bimonthly.
Second class postage paid at General Post Office,

New York, N. Y.

Board of Editors

Address: P. O. Box 304, Cooper Station,
New York, N. Y. 10003

ках. Не відбулося загального й свободного волевиявлення українського народу про формальний вхід УССР до СССР.

4. З'їзд стверджує, що комуністична партія України (КПУ) — це найважливіший інструмент московського панування в Україні. Вирішну частину членства КПУ творять москалі і їх вислужники, які займають командні пости в адміністративному, господарському і суспільно-культурному житті. Українці — члени КПУ — не здатні змінити політичного обличчя КПУ, яка є знаряддям поневолення України. Надії деяких одиниць, особливо частини еміграційних ревізіоністів, наступнє перетворення КПУ в справді українську партію не мають під собою ніяких реальних підстав, є ілюзією фантастів або облудою зрадників.

5. З'їзд стверджує, що масові організації в УССР, такі як комсомол, профспілки, ради і т. п. — є також безвільним знаряддям московсько-большевицької окупантійної влади для регламентації всіх сторін життя підсоветської людини. Заборона існування організацій, які не підпорядкувалися б большевицькій партії, унеможливлює виникнення ефективної „легальної“ опозиції до існуючої диктатури в окупованій Україні, ведення „легальної“ політичної боротьби і засуджує на пропал усякі спроби впливати на еволюцію колоніяльної тиранічної системи у напрямі національного визволення. Ця заборона — це найбільший злочин проти прав людини і народів, що найяскравіше свідчить про брак усякої свободи для людини і суспільних груп у московсько-большевицьких колоніях. Твердження еміграційних ревізіоністів, що, мовляв, в Україні розгортається широкий процес еволюції системи, — позбавлене всяких підстав, воно розраховане на приспання чуйності визвольної дії, на деморалізацію еміграційного суспільства.

6. З'їзд стверджує, що московсько-большевицький уряд шляхом політики переселення намагається ліквідувати українську етнічну субстанцію. Вимішування людності, плянове виселювання українців з України і спроваджування москалів, посилення русифікація шкіл усіх щаблів, урядових установ, армії — всі ці заходи мають завдання не тільки зламати спротив українського народу, здушити його боротьбу за свободу та політично-державну незалежність, а й знищити його як національну одиницю і перетворити на складову частину т. зв. советського народу з московською мовою і культурою.

7. З'їзд стверджує, що, не зважаючи на безугальні спроби великорадянського московського шовінізму викоренити основні первіні українські духовості й влити в українські форми дух зради, янічарства, обмеженого провінціалізму, почуття меншовартости супро-

Відкриття XV З'їзду Організації Чотирьох Свобід України.

ти московської імперської ідеї — всі ці спроби заламлюються об стихійний націоналізм українського народу, який вливається в зорганізовані рамки підпільної боротьби. Цей факт підтверджує тільки правильність української визвольної концепції.

8. З'їзд стверджує, що Москва для того, щоб відвернути увагу світу від ідеологічних суперечностей та наростиючого зриву в московсько-большевицькій тюрмі народів, щоб дезорієнтувати вільні народи й еміграції, — висилає мистецькі ансамблі, науковців, поетів і письменників, які своїми виступами мають свідчити про „розвиток” національних культур і мистецтв у червоному царстві. Московський культобмінний наступ і заяви московських вислужників та еміграційних ревізіоністів від імені народів, що їх вони не репрезентують, мають створити враження, що немосковські народи втішаються щасливим життям і політичною свободою.

9. З'їзд уважає, що черговий обман Москви не дав ій, за винятком небагатьох наївних і заворожених московською пропагандою, — сподіваного успіху. Це сталося завдяки революційній боротьбі поневолених народів, у тому й завдяки рішучій поставі українських

діячів культури. Вістки, які продісталися на Захід, ще раз підтвердили наші переконання, що Москва висилає закордон, як представників культури й науки поневолених народів, переважно своїх довірених людей, а справжніх представників уярмлених народів судить на закритих судових процесах, в'язнить і винищує.

10. З'їзд стверджує, що великою загрозою для самостійницьких змагань української нації є становище, що випливач із ставки на лібералізацію комуністичного режиму. Така ставка, яку пропагують і захищають теж українські еміграційні ревізіоністи й мінімалісти, — зводить національне визволення на друге місце, бо від лібералізації режиму узaleжнює вирішення долі України й інших поневолених народів.

11. З'їзд стоїть на становищі, що національно-визвольна боротьба уярмлених націй не є нерозривно пов'язана з державно-чи соціально-політичним режимом т.зв. метрополії. Ускладнення для національно-визвольної боротьби України й інших поневолених Москвою націй є саме в тому, що ярмо, лихо і злідні поневоленої нації фальшиво вбачається виключно в комуністичній системі, а не в чужонаціональному пануванні. Комуністична система степенює гніт, але з її

Президія XV З'їзду ООЧСУ. Зліва направо: інж. Б. Дубик (Трентон), інж. Є. Івашків (Нью Йорк), п. Лев Кусяка — 2-ий заст. голови (Клівленд), п. В. Мазур — 1-ий заст. голови (Піттсбург), ред. І. Білинський — голова (Філадельфія), мігр. Ів. Винник (Нью Йорк), мігр. Уляна Целевич (Чікаго) і п-ні Марія Несторук (Гартфорд).

ліквідацію не скінчиться гніт національний і насилиство московського імперіалізму над правами людини і нації. Тому розв'язку проблеми визволення України не можна зводити до питання т.зв. демократизації режиму московської імперії, як це роблять і українські еміграційні ревізіоністи.

12. З'їзд стверджує, що від ХХII з'їзду КПСС по-міні тенденції до скріплення імперської централізації та обмеження прав „союзних республік”, щоб посилити процес русифікації в напрямі до „злиття націй” в єдиний „советський народ”, що мотивується „переходом до найвищої стадії — комунізму”. У наслідках це може довести до ліквідації і так фіктивних границь поміж т.зв. советськими республіками і до створення нового адміністративного поділу в ССР, на принципі т.зв. економічної доцільності. Це — дальший процес уніфікації, який має довести до перетворення формального Союзу ССР на монолітну московську імперію.

13. З'їзд стверджує, що, не зважаючи на трагічне політичне становище в Україні, на арену українського політичного життя виступила група ревізіоністів, яка висуває концепцію коекзистенції з УССР. Висуваючи заложення про сповідну „лібералізацію” чи „демократизацію” більшевицького режиму, про визволення через „еволюцію” системи в ССР і підкреслюючи процес „наближування Сходу й Заходу” — ці ревізіоністи різної масті обґрунтують свою коекзистенційну концепцію твердженням, що, мовляв, ставка на революційно-візвольну боротьбу українського народу збанкрутутала, і тому вони закликають до формування української політики на засадах політичного реалізму, себто реалітетного коекзистенціалізму. Вони сугерують переоцінку дотеперішніх позицій української політичної еміграції — по лінії пов'язування візвольної

боротьби українського народу до змагу за унезалежнення УССР, як існуючої української держави, що є „континуацією” Української Народної Республіки. Вони закликають плянувати шляхи і дороги нашого визволення у зв'язку з мирною коекзистенцією, через „будування мостів” до УССР. Їх ідеалом є федерація соцістських республік з культурною автономією України.

14. З'їзд стойте на становищі, що актуальною формою допомоги українському народові є урочистий протест еміграції проти його поневолення і максималістичне становище еміграції. А тому З'їзд ООЧСУ таврус намагання еміграційних ревізіоністів пристосувати політичну концепцію коекзистенції до платформи української візвольної боротьби, бо це є повним відходом від позицій боротьби, політичним мінімалізмом і капітулянтством.

15. З'їзд таврус намагання ревізіоністів внести в українську еміграційну спільноту роздор і хаос, намагання паралізувати волю суспільства до боротьби та свідомо нищити українські самостійницькі позиції. Намагання ревізіоністів розбити IX Конгрес УККА, недопустити до відbutтя СКВУ, до створення його постійного Секретаріату, організування Комітету Громадської Єдності, а опісля Асоціації Українців в Америці, лист 35 професорів — це акти підривні і свідомо спрямовані на шкоду для візвольної боротьби.

16. З'їзд стойте на становищі, що після оприлюднення документів Вячеслава Чорновола, Івана Кандиби і Святослава Караванського та інших, і після публікації книжки Івана Коляски „Освіта в советській Україні”, після брутального наїзду Москви на Чехо-Словаччину — всі українці доброї волі могли в світлі тих подій побачити, що твердження ревізіоністів позбавлені всяких підстав, а іхня дія, з національної точки зору, це ніщо інше, як підтримка ворога. А тому З'їзд закликає всіх, що прозріли, щоб вони покинули ряди національних шкідників.

17. З'їзд закликає українську еміграційну спільноту дати рішучу відсіч шкідливим намаганням ревізіоністів і противставити їм невгнуту, безкомпромісну, самостійницьку революційно-візвольну концепцію боротьби.

Справи Церкви

1. XV З'їзд ООЧСУ, проаналізувавши ситуацію на церковному відтинку на Рідних Землях, стверджує, що московська окупаційна влада в Україні, з допомогою московського православного патріярхату, переслідуванням і жорстоким терором знищила явні форми українського церковного життя і загнала Українську Автокефальну Православну Церкву й Українську Греко-Католицьку Церкву в катакомби.

2. З'їзд, розглянувши роль Церкви в житті народу і розмір знищення обидвох Українських Церков на Рідних Землях, звертається з гарячим проханням і закликом до Ієрархів обох історичних Українських Церков у діяспорі докласти всіх зусиль, щоб зберегти не тільки українське обличчя Христової Церкви в нашому народі на чужині, в усіх її формах і характері, в її

обряді, мові і в її церковній традиції, а й створити з неї фортецю українства в чужому морі.

3. З'їзд уважає, що наша рідна, свята Церква повинна стати знову, як була на Рідних Землях, невичерпним джерелом нашої національної освіти та суспільним центром національно-релігійного виховання цілої спільноти і всіх українських поколінь на чужині, щоб вони, в пошані до нашої святої Церкви, до авторитету її духовних провідників, з любов'ю до рідної мови й культури, до нашого славного минулого, до всього, що рідне в цілому, могли гордо нести прапор української національної особовості.

4. З'їзд стоїть на становищі, що для всебічного скріплення і розвитку української нації та українського релігійного життя необхідна єдність дій обидвох Українських Церков на базі узгодження між Ієрархами.

5. З'їзд звертається із закликом до Української Православної і Української Католицької Церков спільно стати на захист воюючої підпільної християнської України, продовжувати — не зважаючи на жадні труднощі — взаємне зближення, і в ім'я Христа й України стати до спільногого бою з безбожницькою Москвою.

6. XV З'їзд ООЧСУ запевняє свою повну підтримку нашим Ієрархам і Церквам у їхній праці для добра й розвитку українського християнства й української нації.

7. З'їзд, беручи до уваги антихристиянську народовбивчу й людиновбивчу політику безбожницької московсько-комуністичної імперії, уважає, що всяке наближення ватиканських чи інших християнських кіл до держави воюючих безбожників і тиранів, якою є СССР, шкідливе не тільки для Українських Церков, а й для всього християнства як тепер, так і в майбутньому. Розрахунки в світовому екуменічному русі на московську православну Церкву, а не на підпільні Українські Церкви в московській імперії, можуть принести тільки шкоду як самому Ватиканові, так і цілій Вселенській Церкві.

8. XV З'їзд ОOЧСУ вважає, що патріярше завершення наших Церков є невідкладним завданням супроти воюючої християнської України. Присутність у вільному світі Верховного Архієпископа Української Католицької Церкви — Кардинала Йосифа Сліпого, довголітнього мученика, Ісповідника Христової віри — дас особливу нагоду негайно створити у вільному світі Український Католицький Патріярхат на чолі з Кир Йосифом Сліпим.

9. З'їзд стверджує, що подорож Верховного Архієпископа Йосифа Сліпого по всіх країнах поселення українців у вільному світі, яка відбулася 1968 року, була: а) великим успіхом, якщо йде про намагання поладнати, шкідливе з точки зору українського національного інтересу, розходження між окремими католицькими Ієрархами; б) була теж нагодою для могутнього вияву великої пошани для Верховного Архієпископа збоку українців католиків у вільному світі; в) була свого роду плебісцитом, що виявляв гаряче бажання цілого українського суспільства бачити Кардинала Йосифа Сліпого на патріяршому престолі; г) бу-

Президія II З'їзду ОЖ ОЧСУ. Зліва направо: І. Пеленська (СФУЖО — Філадельфія), мігр Слава Стецько, мігр Уляна Целевич (Чікаго), п-ні Марія Несторук (Гартфорд), І. Гілевич-Климовська (Філадельфія), п-ні Ганушевська (Філадельфія), Наталя Чапленко (Нью Йорк), М. Нестерчук (Асторія). Бракує на знімці секретаря Президії п-ні С. Бернадин (Філадельфія).

ла теж перекресленням інтриганських махінацій деяких політичних спекулянтів, які, розраховуючи на наївність і легковірність широких українських мас і виступаючи як оборонці патріярхату, вели бої із сповідними противниками, щоб таким чином здобути прихильність мас і легше прихилити їх до своїх шкідливих для українських національних самостійницьких змагань починань.

(Закінчення в наст. числі)

НОВИЙ ВІДДІЛ ОЖ ОЧСУ В ЧЕСТЕРІ

Мережа Відділів Об'єднання Жінок ОЧСУ злагатилась новою клітиною у висліді засновуючих зборів українських жінок у Честері, Па., 11 березня 1969 р.

Збори ухвалили створити Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ у проводі з панями: Т. Забродська — голова, Марія Дмитриши — заступниця голови, Осипа Щіхановська — організаторка, Марія Щіхановська — секретарка та Емілія Майборода — культ-освітня референтка.

ПОБАЖАННЯ БІЛОРУСАМ

З нагоди 51-річчя проголошення відновлення Білоруської незалежної національної держави Ярослав Стецько вислав телеграму до Президента Білоруського Конгресового Комітету в ЗСА, Івана Косіка, в якій м. ін. сказано: „Пересилаємо сердечні побажання білоруським борцям спільними зусиллями знищити російську імперію і відновити незалежну національну білоруську державу”...

Д-р Михайло Кушнір

БОЛЬШЕВИЦЬКА ФІЛОСОФІЯ

Союз Советських Соціалістичних Республік є державою типово тоталітарною і як усі тоталітарні держави має свою власну державну філософічну доктрину. Є нею філософія большевицької партії. Советська держава не є організацією, яка має тільки гарантувати своїм громадянам зовнішню і внутрішню безпеку, ані навіть тільки регулювати їх життя: вона — знаряддя у руках людей, що визнають окреслену філософію, знаряддя, що служить для націнення тієї філософії цілому світові. Вже сьогодні шоста частина гльобу, що знаходиться під советською владою, під цим оглядом найстисливіше контролювана. В ССР не вільно публікувати жадних видань, незгідних з большевицькою теорією, не вільно навіть — під загрозою закиду контрреволюції — висказувати відмінні погляди. Всі школи тієї частини світу, отже й України, від початкових до високих, мають у програмі предмет большевицької філософії, що є обов'язковим при кожному іспиті: навіть при габілітації треба скласти іспит з філософічної державної доктрини.

Ця філософія не складається лише з кількох менше або більше неокреслених засад, як це було, наприклад, у Німеччині і, тим більше, у фашистів: йдеться про систему, яка дає відповідь на всі запитання, що стосуються погляду на світ, від теорії пізнання аж до естетики. Коли англійський мислитель С. Е. М. Джовд міг не без слухності назвати всі сучасні тоталітарні напрямки „філософіями в дії”, то ця характеристика найбільше стосується до большевизму. Система погляду на світ, опрацьована від основ аж до найдрібніших деталів, послідовно застосована до всіх ділянок життя і розгортана могутньою організацією саме в тій цілі, щоб здійснювати її тези — це є сучасний большевізм.

Ця система є в поході до здобуття світу. Сотні большевицьких дивізій чекають на наказ маршувати, а тим часом могутня пропаганда, закросна на велетенську скалю, підготовляє їм шлях. У майже всіх країнах європейського, азійського, африканського і південноамериканського континентів большевицька партія, кер-

мована з Москви, бере вже участь у правліннях, впливаючи на їх життя, а водночас підготовляє, спираючись на величезні фінансово за соби, зміну устрою і перебрання влади в свої руки. Можливість заволодіння світом визнавчими большевицькою доктрини ніколи ще в історії не була такою грізною, як тепер.

Бо большевицька філософія малознана у вільному світі. Знані є суспільні гасла, поширені комуністами всіх країн; більше освічені люди знають деякі деталі доктрини Маркса й Енгельса, до якої впродовж кількох поколінь призначалися також європейські соціалісти. Натомість про большевицьку філософію, з браку поважних відомостей, кружляють найфантастичніші поголоски й найфальшивіші погляди.

І так, збоку противників большевизму разу-раз чуємо, що „його ідеали — шляхетні, але методи — брутальні”; говорять про великі зміни, що зайшли в большевицькій ідеології, про значні різниці, що постають між большевицькою ідеологією і метафізичним матеріалізмом; твердять, що існує велика подібність між большевицькою доктриною і християнством, тощо. Ці непорозуміння частинно спричинені самою большевицькою пропагандою, яка розважливо добирає свої гасла і звичайно висуває на Заході тільки ті, які можуть вплинути на переконання європейських і американських народів. Але, мабуть, винна тут не тільки советська пропаганда: існує дуже поважна трудність зrozуміти засади большевизму, зв'язана хоча б тільки з їх формою і змістом.

Легко в цьому переконатися, студіюючи те, що самі большевики пишуть про такі проблеми, як, наприклад, детермінізм і свободна воля, або дефініція матерії. Треба вміти аналізувати тексти і мати достатні знання європейської філософії, щоб зрозуміти, про що їм властиво йдеться. Хто не відповідає цим двом вимогам, той не може розплутати вузол позирно суперечних і часто неясних речень, з яких большевицька філософія в багатьох частинах складається.

А втім, досвід наглядно виявляє, що воно є так у дійсності. Визначні інтелігенти, які перебували в ССР довший час і мали до диспозиції основні твори большевицької філософії, дуже часто неспроможні окреслити найелементарніші її твердження; їх погляд на неї звичайно хиткий і часто фальшивий. Вони винесли з ССР свідомість чужості світу, створеного тією доктриною, обрідження до поневірення людської гідності, неволі і забріхання, які вона зробила, — але про саму доктрину знають дуже мало.

Отже, пізнання большевицької філософії є справою великої ваги. Небезпека большевизму є фактом; завтра, можливо, багато країн стане в обличчі здійснювання тієї філософії; нині вже не тільки в країнах „визволених” її визнавцями, але також і в інших, розгортається ідейна боротьба між прихильниками і противниками большевизму. Щоб могти визначити себе по одному або другому боці, треба знати, з чим мається до діла. А визначити себе треба, бо обидві великі сили, які стають до вирішальної розгри за володіння світом — християнство і большевизм — не толерують „невтральних”.

В цьому положенні мені вдалося корисним опрацювати короткий нарис большевицької філософії, що дає систематичний виклад і оцінку її найбільш основних зasad, з наголосом на теоретичні підстави, а без особливого узгляднення історичного матеріалізму, який значно більше відомий і становить — з точки логічного зору — підрядну частину системи.

Таку працю пропоную увазі читачів „Вісника”, в повній свідомості її недосконалості і начерковости. На тему кожної з большевицьких тез можна було б сказати значно більше, а те, що сказано, можна було б сказати значно краще. Проте, мені відається, що одна основна умова, яку вимагається у вільному світі від наукових праць, тут здійснена: те, що містить ця праця є правдою. Можна було цю правду представити краще, ясніше, ширше і вникливіше, — але навіть у теперішній недосконалій формі маю переконання, що даю правду. А про це тільки йдеться.

З уваги на розмір і характер „Вісника” увесь матеріал подаю в окремих розділах, з яких кожний є цілістю для себе.

Ціллю цієї праці є удоступнити широкому загалові джерельні відомості про урядову філософію сучасного большевизму. Її предметом не є, отже, ані класична філософія Маркса, про яку існує численна література, ані навіть погляди большевицьких філософів, але тільки і виключно збір доктрин, що зобов’язують тепер в ССР, як підстава навчання в школах, і що становлять канон, якого повинні додержуватися всі партійні діячі.

З уваги на це я взяв відносно вузьку джерельну основу, а саме вибрав для аналізу оцінки тільки два тексти: „Діялектичний і історичний матеріалізм” Сталіна і „Короткий філософічний словник”, що його уклали М. Розенталь і П. Юдин. Це — джерела найбільш авторитетні. Перший, що за життя Сталіна вважався „геніяльним опрацюванням” марксизму-ленінізму, не втратив ані трохи свого значення і після його смерті. Тієї праці, що становить підрозділ четвертої частини „Короткого курсу історії Російської Комуністичної Партиї”, — отже, посібника, який вивчають в усіх советських наукових установах — не вільно в ССР навіть скорочувати. Натомість „Філософічний словник” становить ніби катехизм советської віри; не вільно вживати інших дефініцій і проголошувати тез, відмінних від поданих у ньому. Працю Сталіна цитую у виданні 1960 року, Словник — у виданні 1963 року. (Цитати з праці Сталіна мають у дужках число сторінки; цитати з Словника — число сторінки, попереджено буквою „С”). Йдеться, отже, про видання відносно нові, що не позбавлене значення, бо деякі деталі большевицької філософії підпадають у чергових офіційних виданнях певним мodyfікаціям.

Затіснення підстави до наведених вище двох праць, очевидно, не позбавлене багатьох негативних сторін. Але з уваги на ціль цієї праці, а саме на бажання дати відомості, які не можуть бути квестіоновані зі становища большевицької ортодоксії, така метода виявилася коначною. В советському світі дбайливість про ортодоксальну інтерпретацію дуже велика. Часто твори навіть відомих письменників дискваліфікуються як неортодоксальні, особливо, коли автор наразився вирішальному чинникові. Користування марксистською літературою в цих умовинах, з моєї точки зору, безпредмето-

ве. Бо тут ідеться не про те, що цей чи другий філософ думав, але про те, що советський громадянин одержує як урядову філософію.

З уваги на цю саме ортодоксальність, я рішився на методу викладу, яка дещо відбігає від прийнятої в європейських працях, але яка наближається до большевицької. Саме тоді, коли у вільному світі звичайно обговорюють реферовані погляди власними словами в тексті, додаючи речення з джерел щонайвище в примітках, у своїй праці багато підставових виповідей большевиків, особливо тих виповідей Сталіна, які до сьогодні зобов'язують, я наводжу в тексті і щойно опісля, в міру потреби, аналізую. На мою думку, ця метода дасть більшу наглядність твердженням, що відносяться до змісту большевицької філософії.

З уваги на те, що цю філософію в Європі й Америці знають мало, я рішився потрактувати предмет аналітично, себто віддільно обговорювати окремі тези. Бо в позасоветському світі поширені відомості про загальні риси советського погляду на світ, але окремі тези відомі звичайно дуже мало. Отже, мені видавалося конечним наголосити саме ті деталі, на основі яких щойно можна виробити собі погляд на цілість.

Працю ділю на три частини: перша — це виклад большевицьких тверджень, друга — це аналіза джерел системи, третя — це оцінка.

А тепер, по такому конечному вступі, переходимо до першого розділу викладу большевицьких тверджень.

1. Поняття, роля і поділ большевицької філософії

Термін „філософія” виступає в большевицьких писаннях відносно рідко. Його заступається звичано зложеною назвою „діялектичний матеріалізм” і „історичний матеріалізм”, назвою, яка становить окреслення напряму філософії, визнаваної большевиками. Все ж таки класичний „Краткий філософський словник” М. Розенталя і П. Юдина — подає таку дефініцію слова „філософія”: „Наука про найзагальніші закони розвитку природи, людського суспільства і думки” (С. 507).

Сучасну філософію ділять автори словника на буржуазну і пролетарську; тісно останньою

є згаданий уже діялектичний і історичний матеріалізм, що є „підставою і незмінною частиною марксівсько-ленінської теорії” (С. 510).

Сталін дає таке вияснення назви системи большевицької філософії: „Загальна теорія партії... називається „діялектичним матеріалізмом” тому, що її метода дослідження явищ природи, її метода аналізи й пізнавання їх є діялектична, і тому, що її інтерпретація, її концепція, її теорія цих явищ є матеріалістична. Історичний матеріалізм розтягає засади діялектичного матеріалізму на студії суспільного життя”. (Сталін: „Діялектичний матеріалізм і історичний матеріалізм” — ст. 99-100).

Згідно з цим текстом діялектичний матеріалізм є підставовою доктриною, тоді як історичний матеріалізм становить тільки застосування до обмеженого відтинка дійсності, а саме до суспільства. Отже, європейській і американській філософії відповідає у большевиків діялектичний матеріалізм, який є збіркою підставових методичних і змістових тез, що стосуються цілообразу науки і дійсности.

Цей самий текст говорить, що згаданий матеріалізм становить „загальну теорію марксівсько-ленінської партії”. Його роля, на погляд большевиків, велика. Сам Сталін окреслює її докладніше, кажучи, що „пізнання матеріалізму є тим більше конечне, що діялектичний матеріалізм і історичний матеріалізм становлять теоретичну підставу комунізму, теоретичні засади марксівської партії — так, що знайомство з цими засадами і їх засвоєння є обов’язком кожного чинного борця комуністичної партії” (101).

Зіставляючи цю заяву з текстами, в яких большевики говорять про роль теорії і ідеї в розвитку суспільства, бачимо, що вони розуміють свою доктрину як один із важливих чинників цього розвитку, як „теорію передньої створожі, яка служить інтересам передньої створожі суспільства... облегчуючи його розвиток і поступ” (112).

Нічого, отже, дивного, що, наприклад, італійська комуністична партія, видаючи окремою відбиткою IV розділ „Історії Російської Комуністичної Партиї”, який містить розвідку Сталіна про засади діялектичного й історичного матеріалізму, додала до нього вступ, в якому називася цей матеріалізм „жахливою ідеологічною

МОСКОВСЬКО-КИТАЙСЬКИЙ КОНФЛІКТ

Д. Чайковський

„РІК ПІВНЯ — ХІ”

У другому томі своїх спогадів покійний канцлер Західної Німеччини, д-р Конрад Аденауер з неприхованим вдоволенням записав цікаву подію з 1955 року. Відвідуючи московсько-большевицьке царство, Аденауер побував у приватній садибі Нікіти Хрущова. Розмовляючи з німецьким гостем у саді, Нікіта раптом заторкнув тему Китаю.

— Уявіть собі, що Китай уже має 600 мільйонів населення. А щороку до того ще доходить дванадцять мільйонів душ. І все це такі люди, що потраплять жити тільки пригорщею рижу! Що з цього буде?! — вигукнув Хрущов і з тричівкою заламав руки.

Хитро слідкуючи за враженням на обличчі Аденауера, московський верховод підлесливо-широ додав:

— Поможіть нам справитися з Китаем!

З того часу проминуло 14 років. І ось однієї лютневої ночі в 1969 р. увесь світ, більш із зді-

вуванням, ніж із страхом, почув битеvний крик і брязкіт зброї на Далекому Сході. На покритій льодом ріці Уссурі полилася кров. Під прикриттям вогню своєї артилерії, флянковані з боків танками, а згори гелікоптерами, московсько-большевицькі віddili в силі полку кинулися „обороняти священну советську територію” — невеликий, пустинний і безлюдний, покритий намулом і льодом острівчик Даманський. Проти них лютував полк червоних китайців, теж „обороняючи священну китайську власність” — той же самий острів з прекрасною китайською назвою Чен-пао, себто „Дорогоцінний камінь”. Серед криків суперників і вибухів стрілен лягло по обидвох боках по кілька десятків людей.

У місцевості Нижній Міхайлівськ над рікою Уссурі заступник шефа КГБ, генерал-полковник Сахаров проливав крокодилячі сльози над тілами 31 большевицьких вояків, загорнених

зброяю поборювати буржуазні теорії”.

Отже, філософія большевиків не є маловажним додатком до їх суспільних поглядів, який міг би бути зміненим без цілковитого залишення цілого змісту системи. Вона є її осередком, „базою, загальною теорією”. Большевицька тактика змінюється, можуть змінюватися правні, устроєви, економічні й інші засади, але філософія є найтривалішим складником цілості, який найменше підпадає змінам. Вона є також логічним джерелом усього іншого в системі.

Поділ тієї філософії зарисований у наведеному тексті Сталіна. Залишаючи на боці історичний матеріялізм, який є спеціальною теорією, що належить до соціології, будемо мати два складники большевицької філософії: діялектику і матеріялізм. Кожний з них містить у собі кілька тез:

I. Діялектика:

1. світ є єдністю (монізм),
2. світ перебуває в постійному розвитку (еволюціонізм),
3. в еволюції виступають наглі зміни,
4. мотором еволюції є боротьба.

II. Матеріялізм:

1. світ є з природи матеріальний (матеріялізм),
2. матерія існує поза свідомістю і незалежно від неї (реалізм),
3. з певністю пізнаємо предметну правду (догматизм).

В головному викладі тез системи не будемо додержуватися цього поділу, який є дуже несистематичний; так, наприклад, діялектика, яка має становити методологію, в суті речі містить ряд космологічних тез, а в „матеріялізмі” перемішані інші космологічні тези з теоріопізнавчими і психологічними. Тому поділимо наш виклад на чотири частини, згідно з традицією європейської філософії: в першій обговоримо большевицьку теорію пізнання, в другій космологію, в третьій психологію, в останній аксіологію, щоб дати врешті систематичне зіставлення большевицької візії світу.

В черговому числі дамо другий розділ викладу большевицьких найбільш підставових засад і тверджень, а саме „Теорію пізнання”.

Ноці — отарнічини 3 аңғажа 2.000 гүлтінок жаңуп-
жатыр — 16-таң жаңа оқтобрі 1969 жыл, монах-
мун біті 23 қында 1969 жыл. Xito меппүнін „ханас“
ні, хан 3яштересі, №е берекжине. Ішінде міндердін
е тө, мін 360пәнда гүлтінка һада Үсекпі ғына 10-
дақтара жиғіт оңтүстік ғүлтінінің. Моктар моте-
гүе „негееменін“, мінде қолдан жағындағы ғына
тапшын ғылпор ғозін қарелінің і 3аңтұптаран „жор-
тою негееменін“, ғендерінін ғозін ғана ғана ғына
білінінір, ғасамнепе ж ұрпағы, Үркішін, Үркішін,
Дыбыс та ін. Кібін толо, сона қонғылабетекі ғына-
пнегінан „кітапқы 3арысы“ ға қосемін ғаптін-
хомы 3ізін, иншараленоң ға 5 ғаптін ға, п. і.
шығындаран ғоро құтапы машина „Бокіл“ ға бесін-
шылардан ғородың ғылыми 3ізін көмілбекін-
шылардан ғородың ғылыми 3ізін көмілбекін-

lunaya kura perehatai y corretax posmowatia he-
jabahe 3opohni impokoraiii import Kintaro, hono-
he-hao Bujiparohinc ha kurniaicby tepsntopho, ocrpho-
he-hao, i farts, no uia kura hamaraetpca a ce-
ge posmuytazan importurantachkry lictepho — pos-
ekspresiots i xhi crakkeni srpecheni hamdin ta. ix-
ho impelajitchnhy harypy. Bei peremouionehpi
cebelly horhnni 6ytn yihimn muojo pochincprinx
peribiochctib, njei gahju jukinx eouta-fauanc-

ця" Мао і його кліку. Одночасно Москва бажає показати перед західнім світом, що вона може бути заборолом для нього перед загрозою зброя мільйонових мас Китаю.

Зважуючись визивати Москву, червоний Китай демонструє силу свого народу, а заразом хоче виявити перед світом, що Москва — це тільки „палеровий тигр”. Після того, коли китайський прем'єр Чу Ен-лай, два тижні після московського нападу на Чехо-Словаччину, гостро засудив агресію Кремлю, Китай проголосив перемогу дворічної „культурної революції”, вказуючи на внутрішню здисциплінованість китайського народу й партії. Одночасно Китай розпочав пожавлену зовнішню діяльність, звертаючи її вістря проти московської імперії.

Гостріше, ніж якнебудь держава в світі, Пейпінг затаврував фашистську окупацію Москви в Чехо-Словаччині. „Огидні риси великороджавного шовінізму, національного самолюбства й імперіалістичних законів джунглі стали видні кожному”, — проголосила китайська радіостанція в Пейпінгу після подій у Чехо-Словаччині. Одночасно вона підкреслила історичну дійсність: усі колишні колоніялістичні потуги вже зrekлися своїх загарбницьких посіlostей в інших країнах, тільки Росія залишається останнім і найбільшим колонізатором світу. Тож після пострілів, які впали на ріці Уссурі, пейпінгська „Народня Газета” кинула гасло: „Геть з новими царями!”

Десятиліття китайсько-московського спору й спротиву претенсіям Москви бути центром комуністичної правовірності залишили глибокі сліди в ментальній настанові кремлівських верховодів до червоного Китаю. Фракція сталіністів у Кремлі, яка довела до збройної окупації ЧССР, либо ж, опанована думкою, що Китай уже загрожує існуванню СССР: мільйонові хвилі китайського населення можуть прорватися поза береги китайської держави й залити Сибір, протиколоніялістична пропаганда Пейпінгу (постійна і сильна у своїх радіопересиланнях вбік України та інших поневолених країн Москвою) може захитати большевицьким колосом, а соціал-революційні сили Мао можуть знищити ієрархічну побудову большевицького царства.

Однаке, нам здається, що і ця фракція поки що не зважиться на превентивну війну з Китаєм. Якщо б, усе таки, сталінці з Кремлю зважилися штовхнути свою імперію до війни з китайським сусідом, Москва опинилася б, перший раз у своїй історії, проти ворога, який є технічно слабший, зате втros багатий і сильніший на людський потенціял, ніж большевицька імперія. Велетенські простори, які врятували Московію від Наполеона і Гітлера, можуть тепер обернутися проти неї. У степах і пустелях Середньої Азії можуть всякнути, як краплини дощу в пісок, змоторизовані большевицькі дивізії. Військовий знавець Фердинанд Отто Мікше слушно перестерігає большевіків, кажучи, що коли б вони навіть здобули Пейпінг, війна не закінчиться перемогою — проти себе большевицькі війська матимуть принаймні тридцять-сорок мільйонів озброєних і вишколених китайських партизанів.

У відкритому бою проти червоного Китаю Москва не виграс навіть тоді, коли б вона намагалася провести тільки один-єдиний, як твердять західні знавці, удар по Китаєві: відібрати від нього Манджурію, оту життєво найважливішу житницю для мільйонів китайців, і знищити в Сінкіянгу китайський атомовий потенціял. Бо залишається ще 10 тисяч кілометрів китайсько-большевицьких кордонів і людська маса. Супроти ворога, над яким Москва не має переваги в своїй традиційній зброї — просторі й людях, її залишилася б тільки технічна сила: важка зброя, ракети й атомова бомба.

Але заходить питання, чи могла б Москва зважитися на те, щоб покористуватися проти Китаю атомовими бомбами, чи вибух першої атомової зброї над китайською територією не віщував би й смерти московсько-большевицької імперії? Не фізичної, але куди гіршої — морально-політичної смерті! Аджеж призадумаймося: першу атомову бомбу кинула на Азію Америка. Московська атомова бомба мала б теж упасти на Азію, до того ж на ідеологічно споріднену країну. Важко заризикувати твердження: так або ні. Бо треба взяти до уваги й інший фактор: поки що неоправданий страх перед „живтою небезпекою” підсилює у москалів ще й історична свідомість колишнього татарського ярма, що протягом трьох сот років давило фінсько-московські племена до часів

Зоопарка Годорога в Кинтамань 6 тек Мокрен забежкинин пинаком, 60, ак табиатын шаралын кинтакоркын супар, Тенгизи матнане да-
шундукуну тиборо поры сморы еспидио ныпайрылар
партин из өзбеклии заскарлын айл, озбоехи атомо-
жыгчилүүнүн жергилүү 6 жыл 6, откe, баязинийн оюн-
да оғептилүү пакет, бик оғептилүүн болуппе-
бунукмин партерман жеңелтпазасанын ның ро-
тоялапекрим ! ныпомчыларнын ортуулом Кинтамань 3 №-
700 мичипхонам жаңе жеңен. А миңде өзөйт көн-
ни 700 мичипхонам жаңе жеңен. А миңде өзөйт көн-
ни 700 мичипхонам жаңе жеңен. А миңде өзөйт көн-

Ца саара Кокчина норинтаса 67-я 5 гиана
п. Б Могкорекин растети „НБречтина“, аже беке
са тунгъен шашине „Лхараја“ лотко крајата
Лхенгир за норо „архитоҷунтиқи Ҷеминоджеп-
жарбъи тоҷинки“. Бизароҷореҳин аз 190 ҷорӣ
ҷаҳон, маддати, кам Ҷекъеҳ, ҳроҷи ӯзумо, ӯз ҷо ҷорӣ
таңгри ҷонишини. Бизароҷореҳин аз 190 ҷорӣ
кочини покамн ҷомарароҷеҳа ӯзро ҷекъеҳин
бизароҷореҳа ӯзро ҷекъеҳин.

А беч тарн, ак 3иатепеа, 6олпумеңкин же иш-
окшоғыртап, ишпәндеңкүйгүлдөрүн миттапади же мөнчтепа-
дилли, ылбиги, мәйлүт, жарасоюлуппа, аркын 29 кепер-
ен 1986т пәндири 3ааранын Кинтән жотпанин жетекчес-
Аның пәндири ны Ыссызпінеккөрө, "Жоробопи", жо то-
то 1986-жылда жетекчеси болып табылған жетекчеси
Аның пәндири ны Ыссызпінеккөрө, "Жоробопи", жо то-
то 1986-жылда жетекчеси болып табылған жетекчеси
Аның пәндири ны Ыссызпінеккөрө, "Жоробопи", жо то-

когито, то есть то, которое не имеет никакого практического значения

МОСКОВСКИЙ МИНЕРАЛЮГИЧЕСКИЙ МУЗЕЙ
УДАРНЫЙ СПЕЦИАЛИСТ ПО МИНЕРАЛАМ
И АМЕРИКАНСКИЙ МИНЕРАЛОГ
Д. П. КУДРЯВЦЕВ
САНКТ-ПЕТЕРБУРГ
1911 г.

двеах Камини. Кіпим таро, ти "шігектіні", рокодії
він котроянні засіяні", мароті спорожні тек зімо-
жною і парені, а — за трепакханн Тіра —
менінітическі репкоюжні єзабаротіча доскартн-
тін та мічне Мокінн еніннн лініяжом "нікторо
кеїхнн, міжі жінне йогалхынн сюеї Метн —cta-
ехепрі і ногорнн, егето 300 міліонній сюро хі-
тін та спаднні Емепті різ поспільні атомобії

вих улаштувань в Сінкіянгу, але ці заходи не злякали китайців.

Довелося, отже, кремлівським верховодам шукати інших засобів, щоб зупинити Китай у його воювничих замірах. Протягом останніх трьох місяців більшевицькі дипломати розвивали гарячкову діяльність, намагаючись оточити Китай з усіх боків принаймні зневіралізованими сусідами й противниками. Московський уряд у Москві запропонував Японії спільно з СССР „освоювати” Сибір; перший раз від часу захоплення більшевиками влади в 1917 році Москва погодилася на те, щоб якася чужинецька летунська лінія була проведена понад Сибіром. 13 лютого ц. р. московський міністер Логінов підписав у Токіо відповідну угоду, що зразу викликало реакцію Китаю. Китайська агенція „Геїн-гу” це домовлення назвала „зрадою суверенности й національних інтересів Советського Союзу”. Крім того, Москва на в'язала контакти з Тайландом і закупила велику кількість гуми в Малайзії; для Індії вона дала дозвіл продукувати мисливські літаки типу „МІГ-21”. В день подій на ріці Уссурі в Ню Делі з'явився московський міністер оборони Гречко й вів розмови з міністром оборони Індії Сінгом; такі ж розмови вів у Пакистані московський висланець Патолічев, міністер торгівлі.

Москва не забула й про держави, що їх Пейпінг уважає за „середню зону” й намагається загравати з ними, — про Західну Німеччину, Францію і Англію. Події на Далекому Сході примусили Москву забути про свої погрози вбік Бонну за влаштування виборів німецького президента в Західному Берліні, а її висланець Царапкін лагідно нагадав німецькому канцлерові Кізінгерові про „жовту небезпеку”, яка, мовляв, однаково загрожує всім. З доручення Москви і східня зона Німеччини почала рухатися, висилаючи до Пейпінгу свого дипломата — Густава Гертцфельда, колишнього заступника міністра закордонних справ Східної Німеччини.

Але найцікавішою подією в розвитку цих московських і китайських заходів була висилка на Формозу більшевицького зв'язкового. В жовтні минулого року висів на летовищі в Тайпей подорожний, пашпорт якого викликав заміщення серед національно-китайських урядов-

ців. Це був громадянин СССР, а формозькі китайці вже на протязі 19 років не мали нагоди вітати на своїй землі такого гостя. Власником пашпорта виявивсяsovетський громадянин Віталій Люї, відомий на Заході зв'язковий КГБ під прізвищем Віктор Люї. Цей торгівець різними інформаціями перший повідомив західні держави про недалеке падіння Хрущова в 1964 році; він теж за намовою КГБ відповідно зредагував спогади дочки Сталіна Світлани й пустив їх на ринок Заходу, щоб таким чином паралізувати інші видання, в яких донечка московського сатрапа могла була негарно описані та теперішніх верховодів у Кремлі.

Незвичайного гостя на летовищі в Тайпей прийнято, однаке, дуже гостинно й з вишуканою чесністю. На розмову з ним поспішив сам син президента Чіянг Кай-шека Чіянг Чінг-куо, міністер оборони Формози, який „общепонятним язиком” провів довгі розмови з Віталієм Люї. Чіянг Чінг-куо жив протягом 14 років у Москві, працював там, як фабричний робітник у фабриці „Динамо”, навіть одружився з московкою.

Московський гість пробув на Формозі два тижні й довідався від свого розмовника, що на кожний заклик з китайського материка військові сили Формози кількістю 528.000 добре вишколених і прекрасно озброєних вояків поспішать на допомогу й приземляться на червоно-китайській території.

Намагання Москви прихилити на свій бік таку гостро протикомунистичну державу, як Тайвань-Формоза, має свою велику вимову. В її світлі треба б розглядати й нашу, українську співпрацю та контакти з різними чужинецькими колами, бо надмірна надія на якунебудь постійну їхню прихильність до нашої справи може мати шкідливі наслідки. Бож очевидним є, що національний Китай радніше піде разом із відносно далекою від Китаю СССР-Москою, щоб тільки звільнити китайський материк від його теперішніх володарів, ніж із поневоленими Москвою народами проти їхнього гнобителя.

Московські залицяння до Формози викликали в Пейпінгу занепокоєння, бо Мао свідомий того, що за плечима національного Китаю стоїть інший грізний ворог — ЗСА, випробуваний приятель Москви з другої світової війни. Страх червоних китайців перед оточенням не менший,

ніж страх Москви, який вважається союз німців з червоними китайцями, звернений проти СССР. Можливо, що й більший, адже Китай ніколи не нападав на московську територію, навпаки, він завжди перший був об'єктом чужої, головно московської, агресії. Тут варто коротко пригадати дещо з тих трагічних для Китаю часів.

Після так званої „опіумової війни”, яка любувала в Китаї від 1840 до 1842 р., викликана доставами опіуму з Індії, розпочалася серія вимушених „договорів”, що їх провели європейські країни. Насамперед Англія забрала від китайців Гонг-Конг, примушуючи Пейпінг уклсти т. зв. Нанкінський договір, згодом московський губернатор Муравйов перейшов з ордами козаків ріку Амур і примусив Китай, послаблений домашньою війною релігійного руху Тайпінг, уклсти 1858 р. договір в Айгуні. Цей договір відбирає у Китаю півмільйона квадратових кілометрів поміж Татарською затокою і озером Байкал. Як уже згадано, проти брутального грабежу московськими військами китайської власності виступили Маркс і Енгельс.

Два роки пізніше англійці і французи окупували Пейпінг, де знищили цісарський літній палац. Згодом знову з'явилися московські війська і примусили китайців Пейпінгським „договором” з 1860 року віддати їм землі на схід від Уссурі та місцевість Гейшен-вей, перезвану пізніше імперіалістичною назвою „Владивосток” — володій Сходом.

У 1881 році царські висланці примусили китайців визнати договором у Петербурзі московську займанщину долішньої частини долини Ілль у сьогоднішньому Казахстані. Безборонний Китай мусів задовольнитися східнім Туркестаном (сьогоднішнім Сінкіянгом), але втратив на користь Москви кругло півтора мільйона квадратових кілометрів території. Для спеціальної комісії, висланої в справах займанщини над Амуром, московський цар дав у 1849 році такий указ: „Якщо раз підіметься російського орла на щоглу, його вже більш не вільно знімати!” У XIX сторіччі Московія тільки один-єдиний раз зrekлася своєї колонії — у 1867 році вона відprodала ЗСА займанщину в Алясці за 7,2 млн. доларів.

Коли ж у 1917 р. до влади прийшов Ленін із своєю клікою горлорізів, Москва намагалася

поліпшити взаємини з азійським сусідом. Заступник комісара закордонних справ Каражан офіційно заявив, що „вимущені договори” є недійсні, але фактично большевики й не мислили цю заяву реалізувати. Москва вирішила співпрацювати з Куомінтангом, до якого належали теж китайські комуністи. У 1923 році виїхав до Москви на військові студії молодий китайський старшина — Чіянг Кай-шек, теперішній президент Формози. Сталін закликав китайських комуністів до співпраці з Куомінтангом ще в 1927 р., не зважаючи на те, що в Шангаї націоналісти спровоцирували китайським комуністам криваву лазню, винищуючи їх сотні. Сталін вислав до Китаю нового дорадника, німця Гайнца Нойманна, поручаючи нову тактику в боротьбі проти китайської „буржуазії”: робити повстання в містах, спираючись на невеликі кількісно ряди міського „пролетаріату”. Але один китаєць, викинений з лав Політбюро, а саме Мао Тсе-тунг спротивився порадам Москви. На його думку, краще було робити революцію з сільським, ніж з міським пролетаріатом. З того часу Мао ходив своїм „власним шляхом до соціалізму”.

У 1929 р. несподівано відбулася збройна сутичка між большевицькими й китайськими прикордонниками якраз над рікою Уссурі. Москва прагнула забезпечити собі права на манджурську залізницю. Три роки пізніше Сталін нав'язав контакт з урядом Чіянга Кай-шека, який вів завзяту війну проти комуністичних партизанів Мао. У 1945 р. московська війська ввійшли до окупованої японцями Манджурії. „Переможці” з Москви зразу пограбували все, що можна було взяти, розмонтували всі машини у фабриках і вивезли „воєнну здобич” до Москви. „Братній” Китай і досі не дістав за них відшкодування.

У 1949 р. прийшла година тріумфу для Мао Тсе-тунга: національні війська були переможені й примушенні вийти з Китаю на Формозу, комуністична партія могла проголосити „Китайську Народну Республіку”. Десять тижнів пізніше, в жовтні 1949 р. Мао виїхав до Москви. Правда, московський уряд уклав з ним договір приязні, але дав менше допомоги, ніж західні „капіталістичні” країни. Москва постійно кидала загребущим оком на Манджурію. У 1949 р. Кремль конспірував з провінційним пар-

М. Чировський

ОБСТАВИНИ, В ЯКИХ ЖИВЕМО

Щось із два роки тому з'явилась у „Віснику” моя стаття п. н. „Переборщений лібералізм”, в якій зроблено спробу проаналізувати розлібералізоване американське життя. Висліди тієї аналізу не були оптимістичними, і мене самого огортає неспокій за майбутнє з кількох причин.

Перша — суспільне і духове здоров'я американської спільноти є сьогодні конечним, як забороло вільного ще світу в умовинах невпинного наступу імперіалістичного большевизму, що намагається всіми можливими засобами підкорити собі всі народи. І хоч існує ще третя сила, тобто уярмлені Москвою народи, яка спирається розріст большевицького пістряка, мілітарна сила ЗСА є найбільшою забезпекою проти большевицько-московської загрози.

Друга — українська еміграційна спільнота живе серед американського плюралістичного суспільства, і його хвороби можуть заразити

тійним кациком Као Канг, який хотів відірвати Манджурію від Китаю, але змова не повелася: коли Пейпінг виявив чорні задуми свого ставленця, Као Канг поповнив самогубство.

У 1960 р. Мао вислав до Москви свого заступника Лію Шао-чі на світовий з'їзд комуністичних партій. Рік раніше Хрущов, який їздив до Пейпінгу, мусів проковтнути гірку пігулку: Мао виганьбив його за надто приязні слова у Кейп Дейвід під час зустрічі з през. Айзенгаузером. З того часу датується підозра Мао супроти Москви і її верховних ревізіоністів. Він постійно боїться, що кремлівські верховоди все таки змовляються з американськими „імперіалістами”, щоб знищити Китай. З того часу й триває постійна ворожнеча між двома „братьями соціялістичними” країнами.

Десять років тривала паперова й словесна боротьба нібито з приводу „ідеологічних” розходжень, на ділі ж з суто імперіалістичних і матеріалістичних причин. Після десятирічної підготовки промовила зброя. Чи зброя вирішуватиме кінцевий вислід цієї суперечки, про це в наступному числі нашого журналу.

нас, а з тим і підкосити наше національне та громадське життя.

Третя — ми, в більшості американські громадяни, зобов'язані бути лояльними до країни нашого поселення і тому повинні турбуватися нездоровими проявами в суспільному, політичному та духовому житті Америки.

І четверта — інтереси Америки і України уточнюються в умовинах московської імперіалістичної агресії. Україна є об'єктом цієї агресії вже довгі роки, а Америка може також стати жертвою комуністичної тиранії в найближчі часи за прогнозою Леніна, Сталіна і Хрущова. Успішний спротив Америки цій агресії послабить СССР і підсилить надії українського народу на визволення. Але успішність спротиву Америки московському імперіалізму безпосередньо узaleжнюється від стану морального здоров'я американського суспільства. Тим часом воно гіршає з року на рік.

Тож кожний свідомий і морально здоровий українець мусить робити все в міру своєї спроможності, щоб гальмувати моральний розклад американського суспільства, рятуючи тим самим свою громаду і на далеку мету допомагаючи Україні, яка потребує морально здорових союзників у боротьбі з большевицькою Москвою.

Нам не вільно думати і робити так, як анекдотичний старий вірменин. Корабель, у якому він плив, потрапив у бурю і став потопати. Люди метушилися, гістерично кричали. А вірменин спокійнісінько сидів у кутку і читав книжку. Його спитали, як може він читати, коли корабель ось-ось потоне. Тоді вірменин відповів: „А яке мені діло? Це ж не мій корабель”.

Розмовами, переконуванням, особистим прикладом ми мусимо впливати на молодь, протидіючи негативним тенденціям у суспільному і політичному житті Америки.

„Нова лівиця” і інші антидержавні елементи діють згідно з ленінською засадою: коли не можеш зломити ворога в прямому наступі, здезорієнтуй його. В цьому пляні виступають і ті люди, які закликають погоджуватися з „політичними реалітетами”, із дійсністю, запрошу-

Григорій Кулеба

**

У що ми вірим?
Як ми вірим?
Шукають люди ідеал.
Під небом віщим, небом сірим
Усик шукач — Сковорода.
А Ідеал людський —
Не голка.
Не ключ від серця, чорт візьми!
Так хто ж ти є? Трава пожовкла?
Земля, зарошена слізми?
Замовкніт!
Важко, стопудово
Лягає на дороги пил...
Я теж — шукач. Шукаю слова.
Мов крапло спражисті степи.

„Дніпро”, 1969

ють офіційних советських представників на форуми студентських громад, влаштовують прийняття для „культомінників” і представників т. зв. Української ССР, морально розкладають молодь з професорських катедр, запустивши собі бороди та вуса і обвішавшись гіппівськими медальонами.

У червні минулого року на засіданні Політичної Ради УККА один із її учасників виголосив доволі реалістичну доповідь про соціально-політичні процеси в Америці. Доповідь викликала жгучу дискусію. Два дискутанти заперечували пессимістичний погляд доповідача, мовляв, оті всі студентські екцеси, про які він говорив, це діло невеличкої меншості, а переважна більшість студентства здорована.

Але коли близче поцікавитися університетськими подіями, зокрема тим, що сталися в Колумбійському університеті в Нью Йорку або Каліфорнійському Барклі університеті, тоді вдається у вічі факт інертності і апатії нібито здорової більшості студентства, яка пасивно придавлялася, як новітні вандали, розпалювані комуністичною пропагандою, нищили майно університетів. Коли ж закликані поліцісти почали заводити порядок, то саме та більшість заговорила про „брутальність поліції”.

Те саме було в Чікаґо, у Вісконсіні і в багатьох інших високих школах. Мур пасивности і інерції радше готовий обернутися проти правопорядку, як стати в обороні духових і матеріальних цінностей, що іх руйнє безвідпові-

дальна меншість, підбурювана і контролювана на віддалі крайньо-лівими і комуністичними елементами.

Іншим прикладом такої пасивності „здороової” більшості був трагічний День Лояльності у 1968 році в Нью Йорку. Саме в той день відбулося дві демонстрації: традиційна парада лояльності, як маніфестація американського патріотизму всіх національних груп, і противосенна демонстрація гіппісів, іппісів, лівих елементів, боягузів, які не хочуть іти до війська, щоб виконати свій священний обов’язок супроти батьківщини, згістеризованих дівчурів і взагалі здезорієнтованої молоді.

У параді лояльності, за якою морально стояла оця ніби здорова американська більшість, нараховано 6.000 учасників, а противосенних демонстрантів за обрахунком поліції було 56.000. і посадник Нью Йорку, Ліндзі, за старою засадою „і Богові свічку й чортові недопалок”, промовляв на обох демонстраціях.

Отак виглядають справи. Інертна більшість не хоче завдати собі труду, щоб виявити свої почуття в обличчі наростаючої небезпеки, а опортуристичний посадник своїм прикладом деморалізує громаду. „Щось не в порядку у данському царстві”, — можна повторити за безсмертним Шекспіром.

Класичним зразком того, яким моральним кормом живиться американське суспільство, є ославлений ньюйоркський Бродвей із його театраторами. В одному з цих театрів довгий час іде оперетка „Кабарет”. Заля театру щовечора виповнена вщерть. Квитки треба замовляти задовго наперед. Який же сюжет цієї оперетки?

У Берлін, напередодні приходу Гітлера до влади, приїздить молодий американський письменник Лері Керт, пошукуючи сюжету для своєї нової повісті. Він знаходить мешкання у підстаркуватої „панні” Шнайдер, яка винаймає кімнати для самітних жінок і мужчин. Американець іде до одного із берлінських кабаретів, знайомиться там з акторкою Селі Бавлс і таки зараз спроваджує її в свою кімнату. „Панна” Шнайдер спочатку спротивляється цьому, але коли Селі підбиває комірне з 25 марок на 100, уже не має серця відмовити „бідній дівчині”.

В другій кімнаті живе „панна” Кост, яка щовечора приймає у себе по трьох-чотирьох мо-

L'Inokgnita sarakjan Gyja extremethom moutirkin,
azie takoi hexagocen a upomy bylhomenehi ille he
gyrazi. To 'Tehin i solo nochitobirrin harbinin
cerit breakzari sojne gilim, a gite — kophm. A
pozitjabum nojinni wogapjno, ii jerko Bojntu
za hic i B' molqinu, harunjan ii chirkutka-roek.

He *zineo*, *mu* a *moulohi* *mopattivo* *za**lyumjirin*
at*mocefepli* *moxjirin* i *tarikn* *moultin* *in* *fapec*,
ak *Terepacpka* *rohfepli* *ta* *ogopoi* *upar*
zhojinn, *je* *taripyba* *jooca* *recliar* *mopyuyaa*
inx upar *y* *zaaxijahomy* *cri**t*, *arie* *cobetcrkoi* *top-*
inx *upar* *y* *rehecony*, *rehecony* *cri**t*, *arie* *cobetcrkoi* *top-*
mn *hapoib*, *rehecony*, *saamputorpaahna* *moultin-*
inx *upotinbhnik* *y* *sokeerjihpi*, *binsanciy* *repekab-*
inx pagib — *kojilochinkib* *ta* *pogitinkib*, *hn-*
mehna *kyajitypn* *he-pocincpink* *hapoib* *habib*
he *srarjaho*. A *coerteckromy* *upegjctarahnkor* *ha*
tin kohfepli *upnaraeho* *habib* *haropoib*
.., “*ogopoyj* *juhjeckinx* *upar*”.

B Konyománykormány nyilépésnél, M E B 1967 po-
UJ ÁTMÍTHETŐSÉGELTÉRI JÖVÖZOÍRÁS CÍRPAGYNTI KIIGAZÍTÓ
MOCÉKYSZINTÉB, HÉTKEBŐL MÓSBORÍGÉBŐL MÁLTÓTÖVÉB-
TÁN „KÖDÉLYKRÁJÚHÍ” CÍMELHETŐBŐL LYPROKURÍTRÁN MÁLT-
XJOMHIBA I MÁBHAT. KÖTÖN JELENHETI GÁRTBKRN SÁMÍPOTETCY-
BÁJIN MÁPTON NAPLO, ÁTMÍTHETŐSÉGELTÉRI JÖVÖZOÍRÁS
SZÍHOPYBÁJA, BRSZAKJÓRN, MIO A TAKRN, „LYPROKURÍ-
RAKX” HEMAE HÍRJÓLÓ MÁJOLÓ.

Одни троих схапали пистолеты в руки и тут же начали стрелять в барахолку, а другие схватили ее за голову и вытащили из машины. Тот, кто вытащил ее, оторвал ей обе руки и сунул в машину. Потом они убежали.

Tarý baráthryj yedópiethathio mokha nocken-
tumna metafizychna ockapkhennu jinborga,
tn xia Metaphizychna ockapkhennu jinborga,
kerni ochniyatya nockteo XX etopikhya kyan lip-
tumna i jaekhimbiumna mytan, ik oylyp-kogni a
mnyjomy.

Хто може б тікти носарів поганім жовтікам?
Як вибігати від ворога, як від хвороби?
Від хвороби від хвороби, як від смерті?
Від смерті від смерті, як від смерті?

A ot hejzaro monar nitrax a pyrn hejzir-
az. I tan mik ihmum mokha gyjmo binhatan ta-
ke, muo i rojori he binhatetica. Hignto cyllia
Toma Bimtamec, hepedes pyrn akrolo tependimo no-
han 25.000 posobojinx cinpar, parhntx xiomuan i
jibhataran oppykybartica "ha upogy", tan qipue,
muo bimorplihi uhyjrau mokha tyrapahtriyraun upo-
ta unqimpiq haqimpiq. O!, mojane, upogoyntse muo-
ceoxy, mokhe rojincp bimorplihiro hapthepa in
haptihedky shahiptete.

Hocrae paskenra, muo bee eychitichek amtrra
kpalin ctpacatepca a rohbyljaekic couqajaphoi
muncoxotatii ha cekcyajahomy lphyti. Typea, pa-
jio, tejerelita i necejzohayrau lnxoxojoiti ta phizi-
shochun. Moja ihucnayre cratrei upnctpacti. A tma
hacoom jirocctro sacctapajuyerpeca, "ekchitipozimnhnn

Мопадибо зупорнијаја хандае морији
трејији нортија, Бинокујан је засијумироји атмо-
ферији тијесији рнегарен, 3 хији Бинокујатији пој-
рецији Моромији, а Ајумак акоји Могепхи пјихинки
критији зечимаји, зажимаји и држимаји пјихинки
оргјан, Ејзапај Гамбрејемочтијија Јукојији
јијел онејеткин аа гројији тезјертијијији нопрпам, аа
акрији днешјатија мјижнојији јијаден.

Атена Волицька

**

Мй дід не їхав за границі,
Чужої долі не шукав.
В своїй гарячій багряниці
Її скупав.
Земля, з якої пращур давній
Веде свій іспокірний рід,
Була йому гіркою правою
до сотні літ.
Снага його — зернистий колос,
А мудрість — то життя тягар...
І голос крові, серця голос —
святий Кобзар.
„Дніпро”, 1969

зистенцію з безбожницьким большевизмом, який жорстоко топче її гідність і права.

Західні демоліберали, а з ними й наші реалітетники дали взяти себе на гачок руйнників світу. І якщо світ не отрясеться від цього зла і не повернеться на шлях, визначений Божими законами, які шанують права людини й народів, тоді не треба буде ані потопу, ані содомського вогню, бо людство само себе знищить.

Дослідники суспільних явищ стверджують, що при відповідних обставинах харчових ресурсів на нашій планеті вистачить ще на багато десятків років, не зважаючи на прогресуючий приріст населення. Однак, таких обставин ще не створено. Політичний неспокій, а зокрема напруга у висліді постійної московсько-большевицької агресії спричиняється до того, що людство, замість спрямувати всі свої зусилля на вирішення проблеми продукції достатньої кількості харчів, витрачає свою енергію і засоби на продукування атомової зброї, на протиракетну оборону та космічні програми, тим самим наближаючи марило жахливого голоду, передусім в Азії і Африці вже в 1980-их роках. А західні демоліберали закликають свої уряди до співіснування двох світів, демократичного і комуністичного, прикладаючи цим людському родові ніж до горла.

Залишається тільки повторити слова нашого пророка, Тараса Шевченка:

Схаменіться, будьте люди,
Бо лихо вам буде!

В цьому „будьте люди” єдина розв’язка всієї проблеми, як вийти з суспільно-морального занепаду. Бо людина в країному розумінні цього слова сповнена любові до своїх близьких, до

ПРОТИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ

У пляні широкої акції революційної ОУН і Організації Українського Визвольного Фронту проти релігійного, культурного, національного переслідування в Україні Ярослав Стецько в телеграмі до Президента ЗСА Р. Ніксона відмічає, між іншим, наступне:

„Після окупації Чехо-Словаччини російська окупантська влада з небувалою силою скріпила в Україні національне, релігійне, культурне й інше переслідування.

Арештування Архієпископа Української Католицької підпільнії Церкви Василя Величківського і численних священиків, переслідування Української Автоkefальної Православної Церкви і українських протестантів, спалення неоцінених українських історичних архівів в церкві св. Юрія в Видубецькому монастирі в Києві, спалення 1964 р. в бібліотеці Академії Наук УССР унікального значення документів української стародавньої культури й історії — це лише деякі останні факти нового жорстокого наступу російських імперіялістів на українську націю, щоб зламати її прагнення до свободи і національно-державної незалежності.

Спалення синагоги в українському порті в Одесі — з жидівськими архівними документами — свідчить також про непогамованій розгул російських ніщителів церковних і культурних цінностей.

Від імені воюючої України закликаємо Вас, Пане Президенте, стати на захист права на державну незалежність української нації і в обороні прав української людини, коли тими правами користуються вже навіть африканські народи, при видатній допомозі свободолюбної американської нації.

Водночас прохаемо вжити усіх доступних американському Урядові засобів, щоб припинити російське безправ'я в Україні, толпання прав нації і людини російськими окупантами. Розвал російської імперії і відновлення суверенної національної української держави лежить в національному інтересі З’єднаних Стейтів Північної Америки і всього волелюбного людства”.

своєї родини, свого народу і інших миролюбних народів, але виключає зі свого середовища шакалів у людській подобі. Така людина зможе успішно розв’язати всі труднощі свого дочасного перебування на цій землі, пам’ятаючи слова Христа: „І не побивайтесь, що вам їсти та що пити, і не клопочіться ... Отець же ваш знає, що вам потрібне. Отож, шукайте його царства, а все інше вам додастися”. (Лука 12, 29-31).

Якщо сучасна людина не стане дійсною людиною, істотою, в якій духовість панує над матерією, то колись в майбутньому напишуть історики про страшний катаклізм голоду і вогню, в якому людство само себе покарало.

В. Давиденко

МЕМУАРИ ЮРІЯ СМОЛИЧА

Письменник, а одночасно й голова відомого київського комітету для розкладу української еміграції, Юрій Смолич за прикладом старших російських письменників виступив із спогадами про 20-ті й 30-ті роки в українському літературному побуті. Мемуарний жанр тепер модний в ССР, а основна ціль мемуаристів — в міру літературних талантів оправдати сталінський період і узгіднити його з новою політичною ситуацією.

Спогади Юрія Смолича, 1-ша частина яких вийшла окремою книжкою в Києві наприкінці 1968 року п. н. „Розповідь про неспокій”, перед тим надруковані були російською мовою в московському журналі „Дружба Народов”.

На вступі авторська пересторога: „Книгу, звичайно, треба читати з початку. Але, дорогий друге, цього разу перед тим, як почати читання, поглянь на останні три-четири сторінки. І тоді вирішуй: читати тобі ці записи чи відкласти зразу геть”.

Хоч до Смоличевих друзів ми себе не зараховуємо, послухаймося його поради і погляньмо на ті три-четири сторінки.

Смолич слушно признається, що „страшна це річ, — писати спогади”. Особливо для нього, дуже активного участника тих трагічних літературних процесів 20-их і 30-их років на Україні. Тож він вагається і широко чи нещиро запитує: „Чи може й справді нехай би йшли собі в непам'ять ті роки в нашій українській радянській літературі? Може й справді досить буде отих черствих формулювань, отих коротеньких, холодних загальників у лекціях для студентів філологічного факультету? Тільки філологічного . . .”

На цей реторичний запит Смолич відповідає так, як мусить відповісти, бо інакше й не може бути: ті роки, мовляв, не сміють піти в непам'ять, бо то ж були „перші роки становлення радянської української літератури”, в яких — додамо ми — фізично винищено більшість українських письменників і поетів. І саме тому цей „період початку” став майже „білою плямою” для наступних літературних поколінь. І нині молоді літератори, педагоги, студенти, бібл-

ліофіли, аматори літератури — так зовсім нічого й не знають про цей „забутій” з наказу ЦК КПСС період.

Чи можливі паралелі в будь-якій іншій історії будь-якого цивілізованого народу?

Які ж ще спонуки змушують Смолича братися до писання спогадів? Розкрити правду про той „забутій період”? Оправдати розстріляних і засудити їхніх катів? Чи бодай об'єктивно представити їх творчість? Ні, про цей період треба пригадати тому, що його — пише Смолич — „започаткував Великий Жовтень” у Москві, тому, що „наш ворог — контрреволюційна націоналістична еміграція за кордоном насамперед — наше мовчання, „білі плями” в історії нашого народу, використовує, щоб ширити неправду, викривляти події літературної минувшини, фальсифікувати історичний процес”.

Отже, зрозуміло, чому голова комітету для розкладу української еміграції взявся до мемуарів: він хоче, щоб сучасне молоде покоління літераторів на Україні не повторювало „помилок” попереднього покоління („а вони ж повторюють подекуди, бо не знають того, що було попереду”), хоче літературні процеси того часу представити „діялективно”, і „діялективно” оправдати катів та убивців з ЦК партії на чолі із Сталіним, що керували тими процесами.

Старому Смоличеві залишилось, як сам він пише, жити недовго. Але навіть у спогадах своїх, що мають підсумувати його життя і бути „максимально щирими”, не соромиться він писати про „буйний розквіт” сучасної української літератури, яку нанівець зводять московські шовіністи, про те, як „зросла, зміцніла й збагатилася українська радянська література”, якої ніхто в світі не знає і не хоче знати, бо зобов'язуючий її соцреалізм заливає її каламутними хвилями брахливої пропаганди. У писаних мемуарів сприяє Смоличеві той факт, що „майже всі літературні документи того часу загинули, втрачені безповоротно в час фашистської навали”. Ну, ще й те, що майже нікого з живих не залишилось із тих письменників, хто мог би Смоличеві заперечити.

Кому зосібна присвячує свою увагу автор спогадів? — Блакитному, Кулішеві, Йогансенові, Довженкові, Вишні, Ірчанові, Головкові... І ще збирається написати про Курбаса, Мамонтова, Рильського, Яновського...

Факти і події, зв'язані з цими письменниками, як їх представляє Смолич, варто було б проаналізувати, відсіяти від них неправду, додати до них те, що Смолич замовчує та перекручує. До цієї теми ми ще повернемось. А в цій статті розглянемо лише один розділ його книжки, названий з властивою авторові „скромністю” — „ВАПЛІТЕ і я”.

Організація письменників ВАПЛІТЕ (Вільна Академія Пролетарської Літератури) постала в листопаді 1925 року в Харкові, тодішній столиці УССР. Фундатором її був Микола Хвильовий, письменник, трохи поет і — член ЦК КП(б)У. Це була літературна організація „олімпійців” на відміну від „масових” організацій Гарт, Плуг, ВУСПП, Комункульт, Марс, Ланка та ін. Українська Радянська Енциклопедія заявляє: „Провід ВАПЛІТЕ „посідав буржуазно-націоналістичні позиції, орієнтувався на „психологічну Європу”, тобто на європейську буржуазну літературу, виступав проти політики партії, намагаючись відірвати Україну та її культуру від радянської Росії... Опублікування роману Хвильового „Вальдшнепі”, — читасмо далі в УРЕ, — викликало рішучий осуд позиції ВАПЛІТЕ українською громадськістю (!), що змусило організацію в січні 1928 р. самозліквідуватись (!)”.

Смолич представляє ВАПЛІТЕ, очевидно, у повній згоді з наведеною вище характеристикою УРЕ. Але він дозволяє собі (чи пак доручають йому) ту характеристику дещо поширити, внести в неї деякі „корективи” і деяких ваплітян „оправдати”. Бож, пише він, „то був період цілковитого сумбуру — і на Україні і в Росії... Наше покоління було тоді літературною молоддю і нам була притаманна схильність до фронди”. Ну, і, звичайно, сам він належав до тих ваплітян, які „не поділяли поглядів хвильовистів” і „тимчасово опинились під впливом ВАПЛІТЕ”. Про „політичні прожекти ми, ваплітянська маса, нічогісінько не відали”.

Це „не відав” Смолич, який в усіх інших випадках представляє себе, як одного з основоположників советської української літератури,

як одну з центральних фігур у тогочасних літературних процесах!

Смолич, звичайно, сам до ВАПЛІТЕ не пішов. „Мене, — пише він, — прийшли кликати і умовляти Яловий з Досвітнім, тому що я був на боці (аякже!) Блакитного в тодішній літературній трикутній суперечці Блакитний — Хвильовий — Пилипенко: „масовізм — олімпійство — червона просвіта”. Смолич навіть похваляється, що він один з усіх тодішніх письменників не дарував Хвильовому своїх книжок з авторською посвятою. І тому Хвильовий якось „з образою і гнівом” заявив йому: „Ви — гордий! Ви — єдиний, від кого я не маю жадної книжки...”

Смолич пристав до ВАПЛІТЕ уже тоді, коли Хвильового з тієї організації мали виключити. Він завжди був обережний, цей у тих часах „безпартійний большевик”. Але він не врахував того, що дух „трьох мушкетерів”, як називали Хвильового-Ялового-Досвітнього, витатиме над тією організацією.

Тепер, через 40 років після того, він пише, що зробив це зумисне, з розмислом, щоб бути разом із своїми друзями-письменниками в тій загроженій організації, щоб розділити їх долю: „Я розумів, що ці друзі мої приречені, що їм не стелеться (м’яко сказано! — ред.) невибоєсний шлях у літературну та й в життя (в підвалі НКВД — ред.), що саме на їхні плечі впадуть тягарі літературної, ба й не лише літературної (!) критики”. „Безрозсудна романтика, дурне лицарство?” — патетично запитує він, той самий Смолич, якого „друзі” поза плечима називали співзвучним з його прізвищем словом.

У ВАПЛІТЕ Смолич, звичайно, відразу ж пристав до „опозиції”, що не поділяла концепції Хвильового. А пізніше, коли з колишніх ваплітян зорганізувався „Пролітфронт” — і зовсім від своїх „друзів” відскочив.

Тут несподівано в контекст спогадів Смолича приходить така наскрізь фальшива фраза: „Тепер товаришів, яких було тоді примусово відірвано від літературного процесу, реабілітовано”. А „реабілітовано” — і про це знає найкраще Смолич — трупи, чи пак тіні тих „товаришів”. Та й то „реабілітовано” на половину, на чверть...

Окрему увагу присвячує Смолич „не реабілітованому” Хвильовому.

Хвильовий, — пише він, — придумав як літературний напрям „вітаїзм”. Ще гірше — „романтику вітаїзму”. Далі пішли: „азіяtskyй ренесанс”, „психологічна Европа”... „Геть від Москви”...

„Вітаїзм” Смолич просто висміває. Треба було, мовляв, Хвильовому щось придумати, якийсь оптимістичний світогляд, активність і радість буття. Зрештою, сам Хвильовий не брав поважно свого „вітаїзму”.

„Азіяtskyй ренесанс” вважає Смолич уже політичною концепцією, символом: все те, що було пригноблене, вважав Хвильовий, все те, що було несамостійне, що перебувало в стані, подібному до колоніального рабства азіяtskyих народів, а насамперед Україна, має відродитись, повторюючи західноєвропейський ренесанс.

„Це було, — пише Смолич, — наївно, сумбурно, але попервах безневинно”. Далі критики добачили в цій концепції заклик до відродження капіталістичного ладу, чого, очевидно, Хвильовий не міг мати на думці. Аж тут викинув він нове гасло: рівнятись на „психологічну Европу”. Згідно з цією концепцією українці, а зокрема письменники, мали вчитися у Європи техніки і майстерності, а в європейців — переймати їх психологічний склад. При чому Хвильовий вважає, що Україна в цих процесах має виконати месіянську роль: бути евразійським мостом між Сходом і Заходом, Азією і Європою.

„Гасло орієнтації на... „психологічну Європу”, — пише Смолич, — таким чином з психологічної сфери зразу перемістилося в сферу політичну: так — політично — структували його опоненти Хвильового, саме так — політично — сприйняла його войовнича націоналістична контрреволюція на еміграції, за кордоном, та причасна, діюча „тихою сапою” (вислів Сталіна — ред.), і на Україні, значить, таким політичним гаслом воно й було”.

І останнім гаслом Хвильового, що, як пише Смолич, „ошелешило” не тільки опозиціонерів, а й всіх інших ваплітян, було „геть від Москви!” I тоді всі, мовляв, від нього відкинулися, навіть його „мушкетери”.

Тут багато неправди. Відкинулись не всі, та й не просто „геть від Москви” закликав Хвильовий, а від „Москви — центру світового міщанства”. Проти Москви „центру світової революції” комуніст Хвильовий, не зважаючи на всі

свої „ухили”, не виступав ніколи. Отже, гасло Хвильового обтяв Смолич свідомо.

Всяким способом обтинали та допасовували Хвильового й на еміграції. Підносили, а часом і підносять його навіть як прапор української визвольної боротьби, ставлять поруч з Коноval'цем і Петлюрою. Ale ніколи, як пише Смолич, не робила Хвильового прапором „вся українська націоналістична контрреволюція”, під якою розуміє він українську самостійницьку еміграцію і українські патріотичні елементи в Україні, дармащо кількома рядками вище пише, що всі відкинулись від Хвильового.

Смолич признає, що гасло „Геть від Москви” „набрало вже широкого розголосу, коли з'явилися його послідовники в різних галузях культури, наприклад, в економіці — Волобуй”.

I далі повертається Смолич думками до іншого українського письменника — Володимира Винниченка, і добачує зв'язок між його „європеїзаторством” в літературі і пізніше діяльністю його в Центральній Раді, Директорії та — на еміграції. Тут варто зацитувати довший уривок з книжки Смолича:

„Бачу сув'язь винниченківських виступів проти „червоного імперіалізму” (Москви) з його ж таки, геть пізнішими, закликами до всенародного повстання проти радянської влади на Україні — в ім'я національного і соціального, „всебічного”, як казав Винниченко, „визволення”; бачу і дивлюсь, ошелешено дивлюсь: дійшов же Винниченко, соціал-демократ, який іменував себе більшовиком, причисляв себе до комуністів (заклав навіть закордонну комуністичну партію), — дійшов же він, скажімо, до згоди запровадити на Україні... церковну унію, греко-католицьку віру, як державну релігію для українців, аби тільки відгородитися від Москви... A пізніше, в роки вітчизняної війни, коли гітлерівці запропонували йому... очолити українську націоналістичну контрреволюцію, відмовився від співробітництва з фашистами”.

Скільки тут є правди? Небагато. Bo ніколи Винниченко не закликав до всенародного повстання проти Москви. Ніколи і нікому не давав та й не міг дати згоди на запровадження в Україні греко-католицької віри. I ніякі гітлерівці не пропонували йому будь-що очолювати. Зрештою, Смоличеві не звикати займатися

Ждан Ласовський

ГОЛОСИ НАШОЇ МОЛОДІ

У метушні політичних середовищ, що за партійним більшом загубили візію поневоленої батьківщини, середовищ, яким ненависть до національного ворога замінила ненависть до національного брата, середовищ, що поза фасадами своїх вилиннялих партійних програм приховують збайдужіння і навіть нехіт до визвольної справи, середовищ, що ще з-під різних окупаційних зон на рідних землях приволікли зі

фальшуванням і вигадуванням історичних „фактів”: його повість з часів української революції 1917-20 років „Мир хатам — війна палацам” — фальшивіа від початку до кінця.

Просто Смоличеві треба підтягнути Хвильового до Винниченка. Поставити між ними знак рівняння, як між націонал-комуністами. Але аналогії тут ні до чого. І не укладаються на політичних полицях люди й факти так, як того большевикам хотілося б.

Хвильовий, який був напевно більшим комуністом, як теперішні Брежнєв і Косигін, дозволив собі повстати проти Москви. Нехай „міщанської”, отісі „обивательської”, але — Москви. І за це його виклято на всіх комуністичних соборах. І за це його не реабілітують. Щождо націонал-комунізму, то чи не є це дозволений на ХХ з'їзді КПСС в Москві, а потім догмою московських шовіністів заборонений „окремий шлях до соціалізму”? Націонал-комуністичною може бути тільки Росія.

До ВАПЛІТЕ належали 27 письменників: Бажан, Вражливий, Громов, Демчук, Дніпровський, Досвітній, Епік, Іванов, Йогансен, Квітко, Куліш, Коцюба, Копиленко, Лейтес, Любченко, Майський, Панч, Сенченко, Слісаренко, Смолич, Сосюра, Тичина, Фельдман, Хвильовий, Шкурупій, Яновський, Яловий. З них 16, як висловлюється Смолич, „примусово відрвано від літературного процесу”, просто кажучи, були розстріляні, замордовані або — зникли безвісти, один покінчив самогубством, один виїхав на еміграцію і помер, четверо померли в Україні і лише п'ятеро ще подають про себе голос.

собою опортунізм, податливість на асиміляцію, погоню за наживою, не завжди чистою, але завжди обліплою скрупультивно наклейками політиканських „концепцій”, — у цій метушні „наші діти” в праві вигукнути: „А де ж наші батьки? Чи на тій прямій дорозі, якою повинен іти кожний українець, що його батьківщина опинилася на трагічному закруті історії?”

Питається „де наші діти?” А ось...

... Публіка на залі здригається від пронизливого розплачливого крику: „Мамоо!”..

Заля темна, сцена освітлена синім світлом, на двох бічних екранах спроектовані проглядки засніженої станції, телеграфних стовпів, рейок... Враз чути вибухи. Публіка в напружені. Голоси оповідають деталі нерівної боротьби. Здійснюється крутянська трагедія, здійснюються невмирущий міт перемоги в поразці...

Тяжко уявити собі академію без безконечних промов, затоптаних фраз, мистецьких, не позбавлених банальності або занудливо відомих додатків. Трохи гри на фортепіані, трохи декламацій, такого собі „тутті-фрутті”. Такі академії стали вже традицією. Коли хотілося бачити на них молодь, то говорилося, що це її національний обов'язок. Але національним обов'язком їх аранжерів повинно бути — зрозуміти психіку учасників святкувань, а зокрема молоді, що прагне шанувати дану історичну подію не позіханнями та вичікуванням кінця, а чимсь хвилюючим, живим. І коли молодь сторонилася від таких тригодинних стереотипів, то з'являлися в газетах статті під патетичними заголовками „Де наша молодь?” Не можна сказати, що досі не бувало академій, гідних призначення, деколи й з участю молоді, але вони такі нечасті, що губляться в довгій черзі сірих і нудних.

Цю монотонну традицію проламала академія, що її влаштував на честь крутянських героїв філіяльфійський Відділ СУСТА. Під умілим проводом режисера Миколи Куліша ця академія стала живим пам'ятником для тих, які зrozуміли, що шлях до незалежності України лежить не в пактуваннях з ворогом і не в демілітаризації визвольного руху, чого злочинно

допустився тодішній український уряд під впливом схожих до нинішніх „концепцій”, а — в безкомпромісій боротьбі зі збросю в руках.

Микола Куліш, студент Темплел університету в Філадельфії, зібравши групу студентів замілуваних у сценічному мистецтві, вивів на сцені нову концепцію академії.

„Гаппенінг” — це вистава, в якій публіка, хоча чи нехоча, стає дійовим елементом. „Гаппенінги”, про які так часто розписуються американські мистецькі журнали, мають здебільша аморальний характер. Такі „культурні” атракції подається здебільша в супроводі комуністичної пропаганди.

Включаючи сценічною дією публіку в трагедію Крут, наш молодий режисер використав звичні компоненти „гаппенінгу”, щоб вивести зовсім протилежні ефекти. Режисер створив „гаппенінг” далекий від розкладових, забруднюючих ідейно та морально видовищ.

Публіка схильовано переживає моторошну дійсність, напруженість політичної ситуації, боїві епізоди Крут, сценічні епізоди, грані акторами за марлею, що одночасно правила за екран для проекцій проглядок.

„Мамо!” — з цим болючим вигуком на авансцені помирає крутянець. Коли зворушене жіночтво підносить хусточки до звогчених слізовою очей, раптом із залі лунає голос студента, рівний, спокійний і звучний. Це той студент, що уосіблює нашу молодь на еміграції, наше студентство. Голос запевняє, що він, студент на еміграції, готов продовжувати боротьбу за ті ідеали, за які віддав своє життя герой-крутянець.

Цей голос електризує публіку. Він утврджує в ній переконання, що напевно значної частини нашої молоді не треба шукати патетичними вигуками „де наша молодь?”, що вона стоїть на ідейній стійці крутянців.

Новаторська академія режисера Миколи Куліша таким чином виходить поза рами тільки вдалої академії. Вона повчає, що наші національні святкування можна і слід робити дохідливими й хвилюючими мистецькими подіями, рівночасно виховуючи доріст у пошані та любові до нашої історії.

**

Продовжуючи діяльність СУСТА, Ньюйоркський відділ цієї організації зорганізував вис-

тавку образів під керівництвом культ-освітнього референта СУСТА, Інни Гікавої. Виставка відбулася в Нью Йорку в Українському Інституті Америки, згодом у Філадельфії і ще раз в Нью Йорку в Українському Літературно-Мистецькому Клубі. У виставці брало участь 26 студентів та абсолвентів мистецьких шкіл. Презентовано малярство, графіку, рисунок, скульптуру та фотографію, включно з простірною конструкцією.

Поставмо собі питання: чим же вона, ця виставка, різиться від пересічних виставок американських молодих адептів мистецтва? Відповідь знаходимо в поважному підході наших молодих мистців до завдань образотворця, в наполегливому здійснюванні відважних і свіжих композиційних проблем, в шуканні гармонійних кольорових сполучок, у насичуванні творів ідеиною наснагою, чіткою мовою всіх елементів, що їх вони засвоїли, вивчаючи здорові здобутки традиційного і сучасного мистецтва.

З великим задоволенням стверджуємо на цій виставці повну відсутність бездумної мазанини, розрахованої на здегенеровані смаки або на снобізм глядача.

Годі заспокоїти частину наших патріотичних відвідувачів мистецьких виставок, що хотіли в цій виставці дошукатися якихось ознак національного стилю, запевненням, що в ній ми його хоч би і в найменшій мірі знайшли. „Національного стилю” на ній немає, бо й не може бути. Національний стиль зароджується в обставинах зовсім відмінних від тих, у яких доводиться творити нашим молодим мистцям. А втім, постання національного стилю зумовлюється не тільки контактами з культурним кліматом рідної землі, але й довгим часовим процесом.

Однак, виставка має в собі щось таке особливве, що ми з охотою віднесемо до нашої національної особливості: загадану вже серйозність, культурність, темперамент і прагнення до гарного.

Якщо ця виставка не задовольнить аматорів традиційних вирішень у натуралистичному пляні, то їм доведеться сказати, що, хоч-не-хоч, живемо в другій половині ХХ століття, а з нього відступу до минулого століття даремно шукати.

**

Підсумовуючи обидві імпрези, знайдемо

Ці поуле же історії відмінно мака тиа сачетні: 1. Тип-
зупинка кріпінкою зоуб'яки (шахтарі) 2. Тип-
зупинка кріпінкою зоуб'яки (шахтарі) 3-а-
зупинка зупинка зоуб'яки (шахтарі) 3-б-
зупинка зупинка зоуб'яки (шахтарі) 3-в-
зупинка зупинка зоуб'яки (шахтарі) 3-г-

**Bilimorija latvītīcībā kēpībīnka mōkha nojūjīnī
ha tīpī fāzīn: (a) Jūnīgypānahā, (b) Jūnā i (b) harīnā-
kohthpōjā. Tītī tēpūni bīn mōkhe hacikōro nēpeñā-
bātīn-ñēterýrātān gōrim hñijerlīm, ažie tēpērīo my-
cīnīs 36epītārn za goōo.**

B cùmprehom y birlaun y mether y brahan t, sB, one-
partanhoin birlaun y mae mo tol, koin krepibhur
mash, "josephine poobhinkor i yctintu a pgyx ma-
luny i bkhnean mherhu mapepiat, 260 nupertop
thipheneckta jorboriae coobemy saactyuhinkor
38, nazzanca 3 micuebinnu aqcomacan i ha nehy
cyay samortint a hnx olojonnehn. Tepmih, "octa-
tornha birlaia", he jocokrahajin, sze kpanuoro no-
kunio hemae. Tomnaraohn cepeduhorih i racn, b
moyepbin 2061 mae mo a lpoay blythoumeni ocho-
hi filiocofoepri mntahin uo ookecterehni upara
kraebab, uo do gezaamernuhiy birlauiy nexpkarin 260

3. Maatpecas, kakanhe citoce a uitahui a'mihictepa-
nili he nacetlapani pizahn ihetepatetlani i tityma-
yehp, ak choles "tiajaa" i "morborsiacab". B mi-
tepataypi poplatzahots ik hizpaka Pohib. Otake, mo-
jake gyutin upapana tiajaa — morborsiacab. Ille osha-
rake, illo xoch nac metatzahin tobari posomoyan-
arkycb ilio. Texnihua tiajaa oszarae, illo a nrikicb
cheneunfihin uitahui xoch e erchenpox 300 ma-
texnihuin arbotonter. E nac etepateneha ta khine-

Lomorihi ngodjemen mokha yrikaceti a tyan lpy-
m: 1. ak burinnae nuponc meieriyabana ha mow-
horakeneha aeo riaay i blithorakeneha? 2. ak
3. yemixom kognetyaranci a t, 3B. mitaoburinna ta
fghymlionzajvihinna nobrobaekennan? 3. a arrux
ymorax nobazkaa nelehettajvihinna?

Что же касается хакасов, то они не хотят пользоваться услугами этого центра, а хотят пользоваться услугами своего центра в Красноярске.

Ле непекжинъваша, як юм бунатречка, заря-
мые рююон жеарких ханумн гъялехти, а скрпема-
того, скун зазарна за озарани гъялехтики юн-
гфенешии б Но Нордъ: „Хам гълъ беншахати
коре крпзичто б кънчипин илюниши, бълкнда-
лони бекри гордити. Мин ѹ тар юе бензоржимо
държан бъл бопора, а бъл Yкпзина дълъ юе
юнра зетчардия, ток дълъ юе hei ham hemae”,
Онуби забеши имбезн юракъю, юе зеppаrаса юе
непекже, трохе мономе нокожина гълъ юе
иженхин хозинтия толо рююгъ, юе зеppаrаса юе

считыванием заменяется для отыскания идентичных блоков в тексте. Для этого в языке программирования определены специальные функции, позволяющие выделить из текста определенные подстроки. Одна из таких функций называется *substr*. Ее синтаксис следующий:

```
substr(строка, номер позиции, количество символов)
```

Функция *substr* возвращает подстроку, начинаящуюся на *номер позиции* и состоящую из *количество символов*. Если *количество символов* не указано, то возвращается подстрока от *номера позиции* до конца строки. Для примера рассмотрим следующий фрагмент программы:

```
text = "Программа на языке Python. Учебник для начинающих."  
print(substr(text, 10, 10))
```

На экране будет выведено строку "учебник".

B boyu ak chubara? B toyu, njo krepbihn he
benejejetyerbar-ceppejbaran racinhu grogi upa-
tji chubpoobithnernam. I brachijitor razonlo hechijek-
horo ta heracahoro nepedzaranhi racinhu upati-
hinkjunn kritinam teherki si chubaram y krepbihn-
ka uyhabbitop i motarotkaybaran ix bih mycinti
abnuk, "ha kothii". A bee ue toyu, njo he bme
i hebhix piumeh mihjerim hibehinx pos-
sazajeknits bia ymhina krepbihnkras joyyaryan pos-
otkx, ychumhicti mihupnemcta i oprahizajin
b3ayrahan mehunix upogjeru mehunum upatiyra-
hem. Dr jirko moyymartinch, chubara jirteryra-

Чакто гърбите тар, чио кепибинк мълчаничка
чадо опраздниши замаратичка поонти бео нападао
Ха чакини хе тпеда гордо акјати: напади
хакомицетка етирикн, чио бин мигнати хеточни-
тичан хоћен, хрнмогорничка донага миљи и рићепи-
кихем хакинрее голи јакрк. А ти, чио керјатор
чаха мозајшана гроња, хапијактор ха кепи-
бра. хнка мопаса логочине.

Lipulec Anefrybahia

Grenada La Grana

і переводити інші дії, конечні для виконання обов'язків; 3. Зобов'язання співробітників проти їхнього керівника для задовільного виконання обов'язків.

Звичайна річ, що більше підприємство чи організація, то більша потреба в делегуванні.

Всяке делегування криє в собі ряд небезпек, бо уповноважений персонал може надуживати повновластями, але, з другого боку, буває, що керівник, хоч і має виразний погляд про те, що підлягає делегуванню, з різних причин не вияснює своїм підвладним, які саме дії мусять вони виконати.

У зв'язку з цим треба згадати про загальні та спеціальні обмеження повновластей — влади. Найширше відоме обмеження полягає у вимозі, щоб усяка діяльність відбувалась згідно з напрямними політики, програмами і поступуванням даної організації чи підприємства. Звичайно керівник має перевіряти, чи підпорядковані йому люди правильно розуміють правильники і способи поступування, як загальні обмеження влади-повновластей.

Крім загальних обмежень, звичайно встановлюється обмеження для осіб, що займають специфічні позиції і мають довершувати спеціальні завдання. Так, наприклад, директор підприємства може надати право особі відповідальній за певний відділ рішати про підвищення платні для його працівників, але тільки до висоти 200 доларів. Аналогічно у стосунках політичних угруповань місцевий політичний керівник може мати дозвіл від своєї централі на співпрацю з іншою політичною групою в справі тих чи інших виступів, але йому не вільно підписувати з іншими політичними групами спільно декларації. Звичайно в політичних організаціях провід вимагає суворої дисципліни і посвяти від своїх членів, що добровільно і свідомо поставили себе до розпорядження своїх зверхників.

Також цілком зрозуміло, що коли організація має зростати, бо ставить перед собою великі завдання, то й дисципліна членства мусить зміцнюватись. Для цього існують звітність, вишкіл, кари, похвали, контроля, скріплення відповідальності, загострення чуйності у відношенні до противника і т. д.

Назагал делегування справа нелегка. Крім згаданих обмежень, труднощі полягають у тому, що особи, які мають делегувати повновлас-

тво Петро Кізко

БАГАТА НИВА

Видавнича діяльність українських націоналістів за кордоном

Українська еміграція взагалі, а українські націоналісти за кордоном зокрема, проводять широку видавничу діяльність. Коли б про це знали наші земляки на рідних землях, вони були б вельми здивовані: адже перед ними російсько-большевицька пропаганда в Україні всячими способами закриває правду про життя й працю українських „непрогресивних”, тобто некомуністичних організацій та установ.

Тут хочемо згадати про діяльність таких українських видавництв на еміграції, як: Українське Видавництво у Мюнхені, Зах. Німеччина, Видавництво Ліги Визволення України — „Гомону України” в Торонто, Канада; Видавництво Організації Оборони Чотирьох Свобід України в Нью Йорку та Українська Видавнича Спілка в столиці Великої Британії.

Очевидно, коли б говорити про всі публікації тих видавництв і давати їм докладну оцінку, то на це треба б було не однієї статті, а цілого збірника бібліографічно-критичних статей. Отож, обмежимося лише переліком головніших видань зазначених чотирьох видавництв.

Українське Видавництво у Мюнхені — столиці Баварії — видало: історично-пригодницьку повість Юрія Тиса „Життя іншої людини”, повість-спогади Ольги Мак „З часів сковщини”; повість із повоєнних часів про підпільну боротьбу українських революціонерів Петра Кізка п. н. „Устим Безрідний”; поезії Ростислава Єндика „Жага”; оповідання та казки для дітей Лесі Храпливої „Вітер з України”; повість для молоді тієї ж авторки „Отаман Воля”; роман-хроніка з життя боротьби українських націоналістів у тaborах примусової праці в СССР п. н. „Кров і вугілля” німецького

ті, часом міркують: пощо брати відповідальність за чужі помилки? І все ж делегування є доцільною методою адміністрування. Його не можна оминути, зокрема, тому, що модерне високотехнізоване життя вимагає щораз більших організацій. Советське централізоване і згори пляноване економічне життя повністю скрахувало.

Хоч основні ідеї делегування видаються на-прочуд простими, все таки в додаток до вже згаданих пересторог треба мати на увазі такі три: 1. відповідальністі не можна делегувати; 2. подвійного чи потрійного підпорядкування (субординації) слід уникати; 3. повновласть повинна дорівнювати відповідальності.

Андрій М'ястківський

**

Чужинці на заході садять сонце на палю.
 Плаче Лавра на сході. На заході — кров.
 Білі хмари в кривавиці довго купались
 і випливли червоними на Дніпро.
 Володимир святий почорнів чавунно,
 адже сонце на палю якісне племена...
 Może, готи бундючні, а може, гуни...
 В Лаври в косах пробилася сивина.
 Гей, збирайтесь, раті, над Подолом на висин!
 Зачинайте, бояни, печальних пісень!
 Нестор в келії темній — старий літописець —
 на пергамені білім запише усе.
 І гойднулась земля — ярі дзвони на камінь упали.
 Десь Софія пішла, проказавши: „Не скоро
 вернусь...”

Чужинці на заході садять сонце на палю,
 і такого стерпіти не зможе Русь!

„Дніпро”, 1969

автора (книжка видана українською мовою) Артура Фурмана; надзвичайно цікава повість з життя безприступильних в Україні „Пацани”, що її написав Володимир Куліш, син розстріляного большевиками драматурга Миколи Куліша; перша і друга частини етнографічного нарису Олекси Воропая.

З політичної літератури в Українському Видавництві у Мюнхені видано: „Дмитро Донцов — ідеолог українського націоналізму”, пера Ростислава Сидика; „Московські вбивці Бандери перед судом” — книга на 700 сторінок про судовий процес у Карльєруге над большевицьким агентом Стасинським, який 15 жовтня 1959 року в Мюнхені підступно обірвав життя провідника революційної ОУН Степана Бандери; ця монументальна збірка матеріалів вийшла за редакцією Данила Чайковського; „Нарис історії Організації Українських Націоналістів” Петра Мірчука за редакцією Степана Ленкавського.

Видавництво Організації Оборони Чотирьох Свобід України, ЗСА, головну свою увагу зосереджувало на видаванні політичної, науково-історичної та економічної літератури, хоч, звичайно, не забувало про белетристику та поезію. І так, В-во ООЧСУ перевидало д-ра Д. Донцова „Підстави нашої політики” та „Правду прадідів великих”; видало: „Ілюстрісімус Домінус Мазепа” Евгена Маланюка; його ж „Малоросійство”, „До проблеми большевизму”, „Нариси з історії нашої культури”, поезії „Остання весна”; д-ра Петра Мірчука: „З моого духа печаттю” — про 25-річчя ОУН; „Відродження української ідеї”; „Під покров Богородиці” — про свято УПА; „Українська визвольна справа і українська еміграція”; видано п'ять праць проф. д-ра Олександра Оглоблина: „Гетьман Мазепа та його доба”, „Думки про Хмельниччину”, „Українсько-московська угода”, „Хмельницький і українська державність”

та „Думки про сучасну українську історіографію”; проф. М. Чубатого „Княжа Русь-Україна та виникнення трьох східнослов'янських націй”; А. Княжинського „На дні СССР”, Хосе Ортеги „Бунт мас”. Спільно з ЛВУ і Укр. Видавничою Спілкою в Лондоні, технічними заходами в-ва „Гомону України” видало в-во ООЧСУ д-ра Д. Донцова „Хрестом і мечем”, Ярослава Стецька „30 червня 1941”.

Видані в-вом ОOЧСУ книжки мають велике значення для формування українського націоналістичного світогляду. До його заслуг належить видання — вперше в українському перекладі Вяч. Давиденка — такої монументальної книги як „Історія Русів”. До белетристичної та поетичної літератури у виданні В-ва ОOЧСУ належать твори Уласа Самчука, Вадима Лесича, Миколи Щербака, Олеся Бабія, М. Островерхи, Д. Старицької-Черняхівської, В. Січинського, Г. Косинки, Вол. Гаврилюка та ін.

Звичайно, важко визначити, котре видавництво проявляло ширшу діяльність, котре поставити на передове місце. Однаке, слід сказати, що Видавництво Ліги Визволення України зі своїм пресовим органом „Гомін України” вело працю дуже широкого діапазону. Ось показники: „Рік 1918”, „Незримі скрижалі Кобзаря”, „Дві літератури нашої доби” — д-ра Дмитра Донцова; оповідання Ольги Мак „Чудасій” та „Проти переконань”; Евгена Маланюка — „Книга спостережень” — дві частини літературно-критичних нарисів; Миколи Понеділка „Говорить лише поле” — оповідання та новелі з життя в Україні під большевицькою займанчиною; Василя Волицького „На Львів і Київ” — спогади про Другий Зимовий похід; Оксани Керч повість „Наречений” — з української підпільної боротьби проти польських і большевицьких окупантів; Зенона Тарнавського „Дорога на Замок” — оповідання з життя львів'ян; Нестора Ріпецького „Р 33” — оповідання з революційно-повстанської боротьби; Ярослава Гриневича біографічний нарис про Катрю Гриневичеву, Юрія Тиса „К-7”, фантастичну повість; книжку спогадів п. н. „Коссак”, Охримович, Тураш” і цими днями випущену в світ збірку оповідань М. Понеділка „Любисток на рані”.

Крім цих творів Ліга Визволення України, з осідком у Торонті, видала понад два десятки книжок у серії „Політична бібліотека ЛВУ”, серед авторів якої зустрічаємо: Володимира Макара, Петра Терещука, а також уже згаданих проф. О. Оглоблина, д-ра Д. Донцова та д-ра П. Мірчука.

Слід згадати й про такі видання Товариства кол. Вояків УПА в ЗСА і Канаді, як полк. Колодзінського-Гузаря „Українська воєнна доктрина”, книжка спогадів 36-ох авторів під назвою „В рядах УПА”, М. Гордієнка „З волинських і поліських рейдів УПА”, збірка творів О. Дякова-Горнового „Ідея і чин” та ін.

Українська Видавнича Спілка в Лондоні, Великобританія, видала: „Націоналізм” Д. Донцова, документальну повість про геройську боротьбу членів революційної ОУН „Нескорені”, автором якої є учасник революційно-повстанської боротьби під час другої світової

БОРЮТЬСЯ ПРОТИ МОСКОВСЬКИХ ШОВІНІСТІВ

Черговим документом, що свідчить про невгаваючу боротьбу в Україні проти московських шовіністів і їхніх малоросійських поплентачів, є відкритий лист групи молодих українських патріотів з Дніпропетровська до голови уряду УССР В. Щербицького, кандидата в члени Політбюро ЦК КПУ Ф. Овчаренка і секретаря Спілки Письменників України Д. Павличка. В цьому листі, між іншим, сказано:

„Звертаємо Вашу увагу комуністів, керівників та громадських діячів нашої суверенної держави — Української РСР, однієї з держав-засновниць ООН, на той погромницький шабаш, що ось уже кілька місяців триває на Дніпропетровщині, на дике й безглузде переслідування чесних і відданіх справі побудови комунізму українських громадян. Ця кампанія є настільки безпardonною і безпринциповою, що перед нею бліднуть найдикиші витівки відомих усьому світові китайських хунвейбінів”.

В листі наведено численні факти брутальних репресій над українцями-мешканцями Дніпропетровська на весні і вліті 1968 року. Тих, хто протестував проти цих репресій, усували з праці, викидали з партії, обвинувачували в „націоналістичній” пропаганді. Автори листа розповідають про факти зневажливого ставлення до української культури, мови, історії збоку російських шовіністів і їх українських вислужників.

„Какой он грубый этот хамский язык!” — викрикує в українському місті Дніпропетровську один з послідовників царського сатрапа Валусева. „Меня хахлацька нація не устраивает” — проголошує інший. А співробітниця Дніпропетровського історичного музею прилюдно глузує з тлінних останків кошового Запорізької Січі Івана Сірка.

„Різні перелякані люди, як, наприклад, редактор „Зорі” П. Орлик, — пишуть автори цього листа, — пускають провокаційні, видумані КДБ чутки, що „український націоналізм найновіше виявляє себе під маскою захисту української старовини”. То як же бути з тією зливовою матеріялів на захист російської старовини в російських виданнях „Комсомольская Правда”, „Советская Россия”, „Литературная Газета”, „Огонек”, „Советский Союз”, „Наука и Жизнь” і т. д. д. . .”

„На всіх спілчанських та інших зібраниях постійно „тovчувть” (засуджують за „український буржуазний націоналізм”) талановитих поетів Миколу Чхана, В. Коржа і згадуваного В. Черемиса. Як правило, така „накачка” супроводжується відвідинами КДБ. Дещо пізніше різними методами було покарано цілу фалангу української творчої молоді, як правило літераторів: Генадія та Олеся Завгородніх, О. Овчаренка, В. Семененка, П. Вакаренка, названого вже І. Сокульського, М. Романушка, О. Водолажченка, Г. Маловина та багатьох інших. І знову за той же фантастичний, видуманий в будинку на вул. Короленка (будинок КГБ — Ред.) „український буржуазний націоналізм”, а насправді за будь-яке занепокосння долею української мови та української культури в шалено русифікованому Дніпропетровську”.

Усі названі видання з'явилися власними, ні в кого не позиченими і не дарованими коштами. Це свідчить про ту жертовність і патріотичні зусилля, з якими працюють не лише націоналісти, а й вся національно-свідома еміграція. Єо без підтримки ширших мас українців таких здобутків не було б. Одночасно свідчить це про те, які можливості для зростання мав би наш народ у своїй власній, суверенній, самостійній державі.

Ділимось сумною вісткою про те, що наш найдорожчий брат і незабутній член нашої рідні

бл. пам. ОМЕЛЯН СТЕЦЬКО
абсольвент богословії,

прийнявши св. Таїни, упокоївся в Бозі 27 березня 1969 року на 59-му році свого відданого Богові життя. Довгу і важку, невиліковну недугу зносив з аскетичною терпеливістю і мужністю.

Архиєрейська Богослужіба за упокій душі Покійного була відправлена 2 квітня в Катедральному Храмі при Кройцітрассе, а нохорон відбувся на цвинтарі Вальдфрідгоф у Мюнхені того самого дня.

Горем прибиті:

сестра Океана, Дмитро, Олег і Анна Романишини; брат Ярослав і Слава; стрийко Федір з ріднею; Антоніна Винницька, тета; Ярослав Винницький з ріднею; Ірина і Мирослав Полотнянка з дітьми; Володимир Чубатий; Юрій і Анна Чубаті.

„Ми, творча молодь Дніпропетровська, — пишуть молоді українські патріоти, — вимагаємо притягти до відповідальності їх і всіх тих, хто вчиняє брутальні україножерські кампанії — відъомські шабаші на терені української культури, хто переслідує чесних, відданіх народові людей тільки за те, що вони хочуть бути самими собою і ніким іншим, що вони хочуть виховувати своїх дітей в українських дитячих садках, школах, технікумах і вузах”.

„На всіх спілчанських та інших зібраниях постійно „тovчувть” (засуджують за „український буржуазний націоналізм”) талановитих поетів Миколу Чхана, В. Коржа і згадуваного В. Черемиса. Як правило, така „накачка” супроводжується відвідинами КДБ. Дещо пізніше різними методами було покарано цілу фалангу української творчої молоді, як правило літераторів: Генадія та Олеся Завгородніх, О. Овчаренка, В. Семененка, П. Вакаренка, названого вже І. Сокульського, М. Романушка, О. Водолажченка, Г. Маловина та багатьох інших. І знову за той же фантастичний, видуманий в будинку на вул. Короленка (будинок КГБ — Ред.) „український буржуазний націоналізм”, а насправді за будь-яке занепокосння долею української мови та української культури в шалено русифікованому Дніпропетровську”.

Вкінці автори листа запитують:

„Шановні товариші, поясніть, будь ласка, нам, хто дав їм право топтатися брудним русифікаторським чоботом на національній гідності українського народу?”

СПРОТИВ РЕЛІГІЙНИМ УТИСКАМ В УКРАЇНІ

Група своїків ув'язнених евангельських християн-баптистів вислава ген. секретареві ЦК КПСС Л. Брежнєву листа, уривки з якого нижче подаємо:

„... Слід відмітити в останній час загальну активізацію брехливих статтей, що в пресі паплюжать віруючих ЄХБ.

Слід відмітити активізацію переслідувань і всяких можливих родів репресій на місцях.

Слід відмітити активізацію катувань і арештів.

Слід відмітити повсюдне посягнення на здоров'я і життя ув'язнених віруючих ЄХБ і тероризування їх відділами КГБ.

Слід відмітити активізацію залякування і побоїв дітей.

Слід відмітити активізацію масових розганянь молитовних зібрань з насильствами...

Вище наведені факти (численні факти опускаємо — Ред.) не є випадкові, але через неспроможність викласти їх усіх в одному листі виявлені мала частка того, що відбувається по всіх містах. Це довершується не в часах середньовічної інквізіції, але в часах урочистої підготовки до 50-річчя революції та встановлення демократизму і гуманності.

Керівне ядро нашої країни, ЦК КПСС, взяло курс на фізичне знищенні багатьох тисяч віруючих ЄХБ, як це виявляється з дійсності.

Ми, матері, батьки, жінки і діти віруючих ЄХБ, що несправедливо страждають за визнавання віри і слова Божого, не цураємося цих страждань і не вважаємо їх за випадки, чужі нам, приймаємо з терпінням і покорою, як із рук Всемогутнього Бога, котрий для спасення роду людського Сина Свого Єдинородного віддав на страждання і смерть, „щоб усякий віруючий в Нього не погиб, але мав життя вічне” (Іоан 3:16).

Але ми, немов мати, котра, схиляючись над своїм дитятком, разом з ним страждає, коли воно хворе, разом з ним проводить безсонні ночі, всі заходи робить, щоб облегшити його страждання, — не можемо бути байдужими в дні, коли наші близькі сидять у сиріх, холодних карцерах з кусником хліба і квартовою холодною водою за право молитися, коли їх заганяють наче тяжких злочинців у болотисті нетрі тайги, коли вони непосильно працюють по 12 годин на добу і за право бути християнами позбавлені права побачень і передач, „Пом'яйте в'язнів, якби і ви з ними були в путах...” (Євр. 13:3). „Як я можу бачити лихо, що постигає народ мій і я можу бачити загибель рідних моїх” (Єсф. див. 6 ст.) ...”

Автори листа просять „створити комісію для перевірки умов перебування їх там, щоб відвернути щонебудь подібне до випадків у минулому, як тортурування Хмари Н., Чучеренка з Миколаєва і т. д., що мали смертельний кінець...”

Продовження статті проф. Л. Шанковського „Большевики про УПА” — в наступному числі.

ДЕМОНСТРАЦІЯ У ЛЬВОВІ

Швейцарська газета „Дер Бунд” повідомляє, що недавно населення Львова виявило свої опозиційні настрої до режиму масовою демонстрацією на могилі кол. головнокомандувача УГА генерала Тарнавського. Далі газета повідомляє, що агенти КГБ одного дня у Львові оточили „Дім Учителя”, коли там дискутувало над московською культурною політикою в Україні. КГБ закидає, що там був відновлений уже давніше за-боронений „Клуб Сучасників”.

Автор статті у „Бунді” твердить, що окупація ЧССР викликала в Україні ряд протестів. Протестаційного листа в справі ЧССР підписав також ректор Київського університету, за що його усунено зі становища ректора. Автор пише, що останнім часом арештовано в Україні 200 культурних діячів, між ними і Зіну Франко.

(За „Шляхом Перемоги”)

ЗАКРИВАЮТЬ МОНАСТИР У КИЄВІ

Кореспондент „Ное Цюрхер Цайтунг” у Москві повідомляє (12 березня ц. р.), що уряд Української СРР плянує остаточно зліквідувати київський жіночий монастир Марії Хоронительки при Бехтерівськім провулку ч. 15. Йдеться про один з найбільших в Україні жіночих монастирів, який діяв також за німецької окупації.

Уже здавна цей монастир переслідують адміністраційні чинники, забороняючи приймати нових сестер, хоч зголосуються до нього сотні жінок. Ще під час німецької окупації монахині зорганізували кравецьку робітню, фабрику накривал і переплетню. Проте, монастир відомий передусім із своїх мистецьких виробів, зокрема з малиювання ікон.

У Києві існує два жіночі монастири, вище згаданий і монастир Христового Вознесіння. Мужеских монастирів немає.

СЛАВА СТЕЦЬКО У ВАШИНГТОНІ І ПАПСБУРГУ

Пані Слава Стецько, редактор англійських видань АВН, 3 березня ц. р. прибула до Вашингтону. В перший день побуту в столиці вона відвідала в товаристві інж. В. Маєвського, пресового референта станції ПАВНА, редакцію щоденника „Іннінг Стар”, де в бюро редактора зовнішніх справ Кробі С. Носс відбулося інтерв'ю.

У висліді цього „Іннінг Стар” вмістив 5-го березня ілюстровану фотографією пані Слави Стецько статтю про АВН, про Державне Правління у Львові 1941 р. і його голову Я. Стецька, про українську визвольну боротьбу проти нацистської Німеччини та комуністичної Москви, про російський імперіалізм та зліст спротиву неросійських народів СССР російській окупації.

Того самого дня пані Стецько виголосила доповідь на прийнятті в „Мекдовел Груп”, — товаристві, що складається з провідних людей різних політичних напрямків, прихильників свободи для всіх народів.

Доповідь про АВН і справу визволення поневолених народів пройшла з великим успіхом. Пані Стецько погодила присутніх своєю ельоквенцією та знанням політичної ситуації в світі. З українців на цьому прийнятті були інж. В. Маєвецький, проф. М. Кармелюк і мгр Ю. Кульчицький.

По полуздні пані Стецько відбула зустріч з конгресменом Джаном Р. Раріком, який повідомив, що він вислав мемурандум до Державного Департаменту з домаганням поставити на порядку нарад ОН справу незвільнення в ССР і справу самовизначення і вільних виборів в Україні та в інших поневолених Москвою країнах під наглядом ОН. Державний Департамент поставився негативно до вимагань у меморандумі справ, вважаючи, що Україна — інтегральна частина ССР. Таке становище цілковито не задовольнило конгресмена, і тому він ще раз звернувся до Державного Департаменту із своїм домаганням.

Конгресмен Рарік живо цікавиться працею АВН і прибігав пані Славі Стецько повну підтримку для цієї організації.

В дніях 4-го і 5-го березня пані Стецько відбула зустріч з рядом сенаторів та конгресменів і виступала на пресовій конференції станції ПАВНА у Вашингтоні.

15-го березня пані С. Стецько прибула до Піттсбургу, де в приміщенні ІВКА виголосила для українського громадянства доповідь п. з. „Українська справа на міжнародних конференціях”. Того самого дня в Карлтон готелі пані С. Стецько виступила на пресовій конференції. Наступного дня на цю тему появилася в „Піттсбург Прес” стаття з фотографією пані Слави Стецько.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ ПАВНА

Товариство Американських Прихильників Антиболішевицького Більоку Народів (ПАВНА) складається з американських діячів та з представників різних національних груп. Від українців до ПАВНА, що відбула недавно свій Конгрес у Нью Йорку, входить Український Відділ. На зборах 9 березня відбулись вибори Управи Українського ПАВНА, яку очолив д-р Нестор Процик із Баффало.

До нової Управи ввійшли: мгр Уляна Целевич, проф. Б. Губка, Л. Пришляк, д-р С. Галамай, інж. В. Маєвецький, інж. Б. Федорак, делегат до міжнародної ПАВНА д-р Т. Крупа, містоголова ПАВНА д-р О. Соколішин, д-р В. Кульчицький, Д. Мотрук, генеральний секретар міжнародної ПАВНА інж. М. Шпонтак, В. Шарван і д-р Ю. Кульчицький. Крім них, до Українського Відділу ПАВНА входять представники Організацій УВФронту.

ВЛАДИКУ ВЕЛИЧКОВСЬКОГО ПЕРЕВЕЗЕНО ДО МОСКВИ

„Вашингтон Пост” з 17 березня ц. р. та інші газети подали вістку, що заарештований у Львові український католицький єпископ Преосв. Кир Василь Величковський помер в ув'язненні. З авторитетних джерел за-

перечили цю вістку та поінформували, що Владика Василь Величковський живе, але був перевезений до Москви. Владика Василь (монаше ім’я Всеволод) та його мати Анна з Теодоровичів походять з давніх священичих родин Західної України. Брат Владики Василя о. Павло, ЧСВВ, був у Чикаго, а другий брат душпастирює в Трой, Н. Й.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Ярослав Гриневич, Катря Гриневичева — біографічний нарис. Торонто, Накладом видавництва „Гомін України”, 1968, 95 стор. ілюстр. порт. 22 цм. Бібліографія: стор. 89-90.

Про талановиту письменницю Катрю Гриневичеву мало знають тепер в Україні. П’ятитомовий біо-бібліографічний словник „Українські письменники”, виданий у Києві в р. р. 1960-1965, промовчує її. Чому воно так, дає відповідь д-р Ярослав Гриневич у біографічному нарисі „Катрю Гриневичева”. Автор, син письменниці, що прожив „з нею спільно довгі роки життя і брав участь в обставинах, серед яких вона жила, думала, студіювала, творила, писала”, сам письменник, публіцист і журналіст.

Книжка охоплює статтю ред. І. Вараниці від видавництва, вступне слово автора, вісім розділів, присвячених життю й творчості письменниці, уривки з статей Вол. Дорошенка та Ол. Кисілевської, оригінальні світlinи, витяги з листів письменниці до автора та бібліографію.

Народилася Катрю Гриневичева 19 листопада 1875 року у Винниках під Львовом в родині Василя Банаха. У Винниках провела дитячий вік, який описала в спогаді „Нестерти сліди”. Потім батько її, як урядовець, переїжджає з родиною до Кракова, де Катрю починає вчитися в польській школі. Краків, а зокрема Вавель, повний історичних пам’яток, спровали на Катрю велике враження. В 1894 р. українську громаду в Кракові відвідав Василь Стефаник з метою відкрити там філію „Просвіти”. Ця зустріч і перші українські книжки, що їх передав він Катрі, залишили у неї незабутній спогад. Незабаром вона виходить заміж за Осипа Гриневича й переселяється до Львова, осередку українського культурного життя.

Для Катрі Львів став українським „Вавелем”, що пригадував часи українських князів та королів, і вона почала писати українською мовою. Для „Просвіти” написала вона книжечку „Батько Петро і його діти”, за яку її нагороджено. Потім вийшла її книжечка про Григорія Квітку-Основ’яненка, а в 1902 р. з'явилися її „Легенди і оповідання” та „По дорозі в Сихем”. Від 1909 до 1911 року редактувала вона журнал для дітей і молоді „Дзвіночок”.

Катрю часто виїжджала в гори на Гуцульщину, була на Бойківщині у Підгірному, в Києві, Харкові, на в’язувала знайомства з українськими культурними діячами. Напередодні першої світової війни учительювала якийсь час у Чернівцях, де запізналася з Ольгою

Кобилянською. Війна змусила Катрю переїхати до табору воєнних виселенців у Гмюнді, в Австрії, де вона підготовила збірку оповідань „Непоборні”, присвячену українській жінці-героїні. Писала оповідання для „Вісника Союзу Визволення України”. У Львові зустріла Катрю обох своїх синів УСС-ів Володимира та Ярослава, які побували на Великій Україні. В 1918 році пережила Листопадовий чин, у якому її син Ярослав був учасником.

Катрю працювала в редакції „Українського Слова” і тримала зв'язки з українською таємною військовою організацією. В 1922 р. стала головою Союзу Українок. Її твір „Шоломи в сонці”, виданий у Львові 1924 року, був перевиданий 1929 р. в Києві. Її талановито написаний „Шестикрилець”, що з'явився у 1935 році, незаслужено скритикував Михайло Рудницький.

Під кінець другої світової війни, коли знову сунула московська навала на Захід, Катрю з сином Ярославом опинилася біля Мюнхену, де нав'язала зв'язки з Маланюком та іншими письменниками. В ніч з 26 на 27 грудня Катрю вмерла. Поховано її в Берхтесгадені. Катрю Гриневичеву назвав літературознавець Ів. Коровицький „своєрідною мистецькою проекцією „Націоналізму” Донцова, що нею був в поезії Ольжич”.

Українське громадянство може лише подякувати авторові та видавництву „Гомону України” за видання цієї цінної біографії.

Д-р Ол. Соколішин

40-РІЧЧЯ ОУН В СИРАКЮЗАХ

З ініціативи організації Українського Визвольного Фронту знаменну дату 40-річчя ОУН відзначено в Сиракузах бенкетом 2-го лютого 1969 р. у великій залі Українського Народного Дому.

У рамках української радіопрограми, присвяченої 40-річчю ОУН, виступив проф. д-р М. Богатюк.

Сцена залі в червоно-чорних кольорах була прикрашена українськими національними прапорами, тризубом та емблемою революційної ОУН. Перед сценою м-р І. Городецький влаштував виставку підпільних видаєнь — „Сурми”, „Націоналіста” та ін.

Тостмайстром на святі був м-р Михайло Рубич. Повстанням з місць громада вшанувала всіх тих членів і не-членів ОУН, які впали на полі бою за державну незалежність українського народу. Зворушливою була хвилина, коли з-пода сцени пролунали слова „Декалогу” і засурмила сurma.

Святкову доповідь виголосив ред. Данило Чайковський, довголітній в'язень польських та німецьких тюрем, колишній головний редактор „Шляху Перемоги”.

В мистецькій частині виступив жіночий квартет „Верховина” з Торонто під керівництвом Олени Глібович.

У почесній президії сиділо понад 30 осіб, представників місцевих організацій. Українські патріоти запов-

нили велику залю. Участь у бенкеті взяли також українські піонери.

Молитву провів о. Богдан Смик, парох української католицької церкви св. Володимира в Ютиці. Бенкетовий обід зготовили пані з ОЖ ОЧСУ.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ОЖ ОЧСУ В БОФФАЛО

Загальні річні збори Відділу ОЖ ОЧСУ у Боффало, Н. І., відбулися 2 березня ц. р. в домі „Дніпро”. Зборами проводила президія в складі: С. Мороз — голова, Н. Шевчук — секретар.

Предсідниця привітала членок і гостей: голову Відділу ОЧСУ Г. Луковського, голову Осередку СУМА М. Бельмегу, директора дому „Дніпро” Кочута, а також панів А. Мороза, М. Палцана, П. Бутрина, П. Першака і Б. Мороза, які склали привіти.

Звіти членськ Управи дали повний образ праці Відділу за минулій рік. На внесок Контрольної комісії уступаючій Управі наділено абсолютність.

До нової Управи увійшли: С. Мороз — голова, А. Седлярчук — заст. голови, І. Чучман — секретар, А. Дроздовська — культосвітній референт, Є. Луковська — фінансовий референт, А. Плечій — господарчий референт, М. Притула — референтка суспільної опіки. Вільші члени: О. Бельмега, О. Горгачук і М. Гілецька. Контрольна комісія: Є. Тиманська — голова, А. Крупа і С. Петровська — члени.

Відспіванням „Не пора” закінчено збори.

І. Чучман

33-ИЙ ВІДДІЛ ОЧСУ В НЮ БРОНСВІКУ

9-го березня ц. р. в парафіяльній домівці відбулися річні загальні збори 33-го Відділу ОЧСУ в Нью Бронсвіку. Збори пройшли в дружній атмосфері під головуванням Б. Тарнавського. Секретарював М. Захарко. Почесним членом президії був м-р І. Винник.

Звіти голови та членів уступаючої Управи виявили поважніся осяги в роботі Відділу за попередні роки. Більшість академій та імпрез, влаштовуваних на терені Нью Бронсвіку, проводилось спільно з усіма іншими організаціями під фірмою Відділу УККА, в якому члени ОЧСУ беруть активну участь.

Перед виборами нової Управи присутні вислухали дві доповіді: „19 літ від дня геройської смерті Головного Командира УПА Тараса Чупринки-Шухевича”, яку виголосив інж. А. Гончарів, і „Про сучасний стан ОЧСУ”, яку виголосив голова Головної Управи ОЧСУ м-р І. Винник. Обидва промовці були нагороджені рясніми оплесками.

Нову Управу Відділу одноголосно обрано в такому складі: Григор Добуш — голова, М. Ровеню — заступник голови, Я. Івахів — секретар, М. Яцусь — секретар, М. Мостовий — скарбник, М. Хомут — фінансовий референт, С. Мельничук — організаційний, Т. Бутрей

— організаційний, А. Гончарів — пресовий, Т. Трепенюк — імпрезовий, М. Захарко — уповноважений на Менвіл, В. Коверко — господарський, М. Вітик — кольпортер. До Контрольної Комісії ввійшли: Б. Тарнавський — голова, Хомут і П. Панькевич — члени.

Збори закінчено відстіванням українського гимну.

По закінченні ділової частини відбулась дружня гуцірка за столами з перекускою. Голова ГУ ОЧСУ мігр І. Винник виголосив ще одну цікаву доповідь про останні події в Україні.

УСПІШНІ ІМПРЕЗИ В АМСТЕРДАМІ

Заходами 15-го Відділу ОЧСУ в Амстердамі 22-го березня відбується в залі Українського Американського Горожанського Дому „Вечір співу і танців”.

Концерт відкрив голова Відділу М. Свідерський. Зміст концертової програми подала учениця школи українознавства Марта Свідерська, а Марійка Варшона, учасниця тієї ж школи, англійською мовою розповіла про великолітні звичаї на Україні.

Програму започатковано веснянками, що іх вивела молодь парохіяльної школи під проводом Домни Свідерської та Теодозії Кривулич. З співами виступали: Іван Семчук і тріо — Маруся Семчук, Ірина Свідерська і Надя Семчук. Акомпаніювала на фортепіані Леся Пащак.

Другу частину програми виповнила танцювальна група Осередку СУМА з Вотерволіт і Коговс під проводом Михайла Савки, якою щиро опікується о. д-р Волошин. Удекоровання сцени-афіші українською і англійською мовою виготовив п. Осип Пащак.

Прихильну рецензію про цей концерт з великою знімкою танцюристів подав часопис „Амстердам Рекордер”.

Увесь прибуток з концерту призначено на Катедру Українознавства при Гарвардському Університеті.

23 березня Відділ ОЖ ОЧСУ в Амстердамі влаштував в Українському Горожанському Домі „великолітній базар” і мистецьку виставку. Заля була чудово прибрана, а на столах, накритих вишиваними обрусами, виставлена була різьба, писанки та кераміка. Виставку відвідали сотні гостей. Чужинців інформовано про наше народне мистецтво і великолітні звичаї.

Того самого дня демонстровано для гостей писання писанок під проводом голови Відділу Домни Свідерської і різьбу, виконувану В. Романишином і Петром Мажаком.

При відході відвідувачі закупляли різне печиво, яке приготували членки Відділу, і оглядали видання Головної Управи ОЧСУ, зібрани М. Свідерським та О. Пащаком.

До ділового комітету виставки входили: Домна Свідерська, Стефанія Пащак, Теодозія Кривулич, Анна Римарук, Анастазія Пастернак, Анна Когут, Анна Семчук, Тетяна Коваль, Євгенія Дулиш, Олена Варшона, Леся Пащак, Марта Свідерська, Марійка Варшона.

Місцева англомовна преса широко інформувала про цю виставку.

З ДОКУМЕНТИВ КОЕКЗИСТЕНЦІЇ

Копія листа, яка дісталася не на властиву адресу

(В скороченні)

Шановні Друзі!

Вчора під час новорічної вечірки у М.*) у мене вийшла, здається, цікава розмова з нашим спільним знайомим Х. Тому, що вона на початку стосувалася безпосередньо й вас (запрошення на свято 50-ліття УРСР), і тому, що з неї, здається, проглядає певний цікавий аспект нашого знайомого, я вирішив її (з пам'яті) для вас записати, щоб, може, в майбутніх розмовах розвинути далі деякі її частини. Хід розмови в основному йшов так:

Х.: Дякую за новорічні побажання!

Я: Дякую за запрошення на прийняття в Місії. Коли я відписував вам на нього, я не зінав, що ви запросили також і інших наших спільніх знайомих.

Х.: Так, я вислав запрошення всім, що тоді були присутні (у К. — автор листа).

Я: Але ж чому так пізно?! Я подзвонив К., і він ще нічого не одержав...

Х.: (Після маленької перерви) — Так які ж новини? Є якісь відповіді на ваше „Звернення”?

Я: Покиць тільки від секретарки Шелеста й інших...

Х.: (Здивовані очі.)

Я: Листи були ж рекомендовані, міжнародною поштою. То поштові урядники мусіли їх доставити й вручити комусь там при адресі. На зворотній картці два чи три урядники написали точні прізвища, кому вручено, в якій годині тощо. Одна урядничка написала, що вручила секретарці Шелеста, з якимсь російським прізвищем...

Я: То виходить, що Шевченко таки зінав, що ви розсиласте запрошення?! (1).

Х.: (відчуває, що приперті питанням і виходу не має): Так, але не в тому сенсі, що ви думаете...

Я: Ви читали й „Звернення”?

Х.: Так... Алеж з нього 50% зразу можна відкинути, як несприйнятне й нездійсните. Ви мусіли подати мінімум...

Я: Певне. В торгівлі ж завжди спочатку виставляють високу ціну...

Х.: Та яка ж це торгівля?! Хіба політика — торгівля?

Я: Ясно, що ні. Ми думали просто, що якби й 99% відкинули, а на 1% погодилися, то й це був би певний поступ вперед.

Х.: Ви знову ставите ультиматуми. Але яка ж ви сила?! Ну, от ті, що підписалися під листом, і ще двічі стільки, то й все. (2).

Я: Ще разів чотири-п'ять стільки. Тяжко було й ці підписи зібрати. Довелося вставляти й більше точок, ніж мінімум, щоб згодилися підписати. А бандерів-

*) Прізвища і імена заступлені довільними ініціалами — Ред.

- ці одразу вже проїхалися в своїй пресі, що от, мовляв, наївні професори просять щось у Москви... Які ж тут можуть бути ультиматуми? Ми нічого не просили, ані не вимагали, а тільки просто хотіли вам сказати, що нам збоку здається слід би вам зробити, щоб трохи розрядити напруження.
- Х.: Але ж ви послали на дві адреси, а не до нас самих...
- Я: Так, бо ми думасмо, що і в Москві розумні люди є. Розумієте ж, ми, так би мовити, сторонні спостерігачі. Ми не можемо бути добре поінформованими, бо ми не є на місці подій. Але з того, що ми бачимо, нам здається, що напруження зростає, і може вийти з того всього нова біда. Мені особисто сучасна ситуація починає нагадувати 1885-ті роки. Студенти скоро почнуть і бомби в царя кидати, раз уже добровільно йдуть на каторгу. Цьому треба б запобігти...
- Х.: Ну, ви вже говорите, як буржуазний ліберал! Не ображайтесь...
- Х.: Я визнаю нашу приповідку: „Назвіть хоч і горщиком, тільки в піч не садіть”! Я просто вважаю, що треба щось практично робити, бо буде біда...
- Х.: То що — ота ваша ціла група поїхала б на Україну?
- Я: Думаю, поїхала б. Але не тільки на Україну, а й далі. Наприклад, аж до Потьми, подивитися...
- Х.: Куди?
- Я: До Потьми, чи як там ті інші станції звуться...
- Х.: Ви мене берете не за того, ким я є! Повірте, я не знаю, де є Потьма...
- Я: Невже ви не читаете наших газет? Тож опубліковано документи Чорновола й інше... (3).
- Х.: О, про це так, дещо читав...
- Я: Про мордовські концтабори. Ми хотіли б поїхати і туди й подивитися, як там живуть засуджені. Ми хотіли б і їх якось заспокоїти, щоб і їм легше було, щоб знали, що не задарма вони там опинилися, що світ про них уже знає... Може б вдалося якось організувати їм допомогу харчами, пацунками тощо.
- Х.: Тож, послухайте, що ви говорите... Та так і збожеволіти можна... Що ж вас Колосова повезе туди чи що?
- Я: Я розумію, що Колосова не повезе. Алеж зрозумійте й ви, що щось треба робити! Не можна ж так сидіти, склавши руки, бо розгойдається все це знову, і знаєте, що повториться?...
- Х.: Та то так, просто мальчикі побаловалісь... (4).
- Я: Ні, я думаю, що то — старички. Я в молоді вірю, вона — здорована. То старі дегенерують і з переляку починають терор...
- Х.: Дегенерують усі системи, без винятку, це правда. Як і Маркс казав, живе й нове — тільки в основі, а надбудова загнивається... (Мовчить якийсь час).
- Я: Причини дегенерації всі ясні. Теорії також. Ми про це говорили вже безліч разів з вами. Але йдеться не про це, а про те, що можна в цій ситуації робити практичного, щоб був з того наслідок.
- Х.: (Після мовчанки): Видавайте журнал...
- Я: Який журнал? Косачівський?
- Х.: Ні. Такий, що стояв би на позиціях сучасності. Зайдуть за минуле, виходьте з сучасної дійсності. От хоч би й з тих позицій вашого „Звернення”...
- Я: Але такий журнал до вас не пропускатимуть. От якби збудувати такий журнал, щоб редакція складалася наполовину з вас, а наполовину з нас...
- Х.: „Полеміст”?
- Я: Який полеміст?...
- Х.: Назвати б його так. Щоб була в ньому полеміка...
- Я: Так, щоб була полеміка, дискусія — і з вашого боку, і з нашого, але культурна, без лайки.
- Х.: Так, як у Маркса — істина виходить із сутічних протилежностей, з дискусії...
- Я: Але й це не те, це — гарні мрії. Аджеуже пробували ми тут щось таке робити на вищому рівні, на американсько-російському. Був проект видавати спільній журнал, що мав би виходити в Норвегії й звався б „Коекзистенція”. Ця думка, здається, народилася з наговошських нарад, де з вашого боку був Корнійчук.
- Х.: Так, я чув про це від наших русачків...
- Я: Але ж з вашого боку до редакції таки не дали нікого. А коли „великі” не можуть між собою договоритися, то як уже нам бідним, „малим”?... (Тут підійшов...).
- Я: От ви повертаєтесь незабаром до Києва. Чому б вам не взялись практично в Академії до роботи над тим, щоб, наприклад, нам з закордону було надано змогу друкуватися у ваших журналах? Маю на думці чисто наукові статті. Ми могли б вам, думаю, дати дещо цікавого, такого, що у вас немає...
- Х.: Давайте статті!
- Я: Я можу дати зараз...
- Х.: (трохи збентежився, і я перевів дальшу розмову на жарт).
- Я: Ми навіть могли б ваших там навчити, як перемогти Америку! Треба скласти всесоюзну збірну команду з бейсболу, витренувати її добре й приїхати до Америки на „світові серії”. Перемогти американських бейсболістів...
- Завваги й примітки за числами, що на маргінессах:**
- 1) Як знаєте, він запрошує „від себе особисто”, хоч запрошення було в імені С. Шевченка. Я йому відписав, що посکільки Шевченко одержав копію нашого „Звернення”, то, може, він не хотів би бачити мене на тому прийнятті, а йому (Х.) за таке особисте запрошення могло б ще й влетіти... Досі, як знаєте, Х. твердив, що він з Місією не має нічого спільногого і т. д.
 - 2) „Знову ставите ультиматуми”. — Це він натякає на те, що я з С. раніше вже вимагав, щоб нас від „Клубу Круглого Стола” прийняв на інтерв’ю міністер Білоколос. Ми поставили тоді йому питання наперед і т. д., але в останню хвилину інтерв’ю було відклікане.
 - 3) Можливо й справді ми припускаємо іноді забагато

MONTE PINHONTE BIG HINCHI

Tak kraszai konigach mpo peraktophi, mo konimoytob
Cebot rastet, monqarion mja marapeitun y, "gychib",
"Bijphoro Chora", n. Pocoxa, lline mja orjoro nica
Tljei cinceten woperekyle tarok pekarrok kara, ukipkoro
"Bijphoro Chora", n. Pocoxa, lline mja orjoro nica
Tljei rastet 3 -lo sepecha nimpaho nica
33ashqehna ukpejerla 18 plinix matepihua is "Cebogom",
opraly YCHOroy. Pemta matepihua tarok ukpejerla
Bijphoro 3 ihmux rastet, dn he toyv "Bijphore Choro",
a hananberpba "acconiccon hanjohajphoi ejhochini?",

"TATO PIKJYTB, MAMA KJIEJOTB."

"Grazioce tare, uo 3 blantio ykpachkoro kapunihua make sérca a raci uee npiñia 30 uie kpaihn mpooco- ps kateapn curabellin a Eñamothekrony yñbepcentri- e kaneau! i biñmolo ykpachkoro mœta, nasa tipa Cura- bittina. Onigraa tipatiañi nix tipox nñgatihin ykpach- koro uie kpaihn halomo nocejehna spongin reñky cupa- ikykoro hapooy".
Hemea cymhiay, uo E. Czarevina jolopin noer i yemini- ho monyinpidasalli uoje ika ykpachkoro mehn ykpach- koro. Ajek, nane "Tomazape", atropo uie kpachkoro he sagybarante uoje lñpaxio rapporter i he ocmuytire gege i ræsety, a rkin imparatore!

WILHELBINIA SANCTA LIGEAPXI

... *haileipca* . . .
shaharts *sa:mu:nipca*. A cępu:e a hpolo nööpe i m'ake; bih
Möörka y. n. *Borjnihka sa:nicha*: ikru:o he *sa:tcep:atv*,
towl' leah *lpa:z* 6yäe k' ja:iñ *trhemn nappi*".
pa:bi:mon nappi. E ha:ju:n, mo pahkon ii ne *sa:tcep:atv*,
Borjnihk nime: "Li:jya:za:i ma:c me: gyti:s *sa:tcep:atv*kena
apauti: ; sacy:ti:bi: *si:tibz* ry:yan:typn a *Ykpä:hi*, pe:A, II.
to: sunki:ho:ju:ni:s *so:mupatti* za:te, mo:porecty:raa: tipora:
te:la:bi: upo:te, mo:porecty:raa: mother leahsa *lpa:z* hi:in-
, mo:porecty:raa: "borix *lhi:ri*", no:bi:go:ju:ni:ion hi:-

W. BOMHOLZ HAILEY

B 1947 Point Y Percehgypti Siumura mohitcrs Dopia Ko-
saka "Ulehp tity", B artopperkin npejamozi go meti ho-
mepfaycchin ocoqneclitc Bruegela Thuniperkoto, who occ-
tua horin crition i usaxkotthinae cronoko reminkoro
d i camthoporo jyxa kcoi epepohny jody 1648 — 1657 polda
tar, nk hdxo npejed tnu i hejin tolo". . .

3 JITTERYPHOTO APPENDIX

JOURNAL OF BEEHIVE MANAGEMENT

THE HINDU JOURNAL OF CLINICAL VETERINARY MEDICINE

11. 1968, Ho Pock
me ha "Komoojomiphi", Mleemehia-Gemnachtho.
nab ha "craapnikhi" — Merheperihis Sararai, a he in-
mohi a mpanyenten, mo neterca upo KTB, i tomy ha-
he shaha, koro hiin mae ha mymu, aue a jaapunin pos-
tari "mopochih", ik Bepkher, ho manui . . . B a joci
monjih, a temep, mohair, him "majaipnirka", jaator
tek no-applyomoy loraqanuca, ctaia aapepintayra
860 x 6 upo "Komoojomipchiy" ppyuy KTBchii, mo
Mleemehko, Mleecet i hima "o'ana 'ajpeca" 3 box;
i t. A., a ot, mohair, e ik mopochih, tari, mohair, ne
torahxin, breakakon ix mogenim, mo norapahinica
bih toropaper; E aywaa tozi, mo: a) 860 upo sarepenn-
4) He gye hanukerimng moment, Upo arrh "majaipnirki"
ha yerael.

З „ПЕРШОДЖЕРЕЛ”

„Хоч ми вже подавали своєчасно про винищування українських архівних матеріалів органами московського режиму, то все ж не можемо поминути цікавого голосу про це в „Новому Русскому Слові” (Нью Йорк) в дечому з новими фактами чи то насвітленням, — пише редакція торонтського „Нового Шляху” з 5 квітня — і передруковує цей „голос”.

А „голос” цей належить Пітерові Гросові з „Нью Йорк Таймсу”, з якого „Новоє Русское Слово” передрукувало його статтю, не подавши джерела.

Отже, без „старшого брата” і тут не обійшлося.

НОВА ПРОБЛЕМА В СССР

Заступник начальника харківського обласного статистичного управління В. Кириченко на нараді, зорганізованій редакцією харківського місячника „Прапор” (грудень 1968 р.), заявив:

„Ми не можемо ігнорувати той факт, точніше той статистичний факт, що народжуваність у країні (СССР — ред.) починає стрімко спадати, а якщо це триватиме й далі, то вже на початку 1970-их років населення перестане відновлюватися, а відтак почне навіть зменшуватися, що викличе найнесприятливіші економічні, соціальні й інші наслідки”.

В. Кириченко стверджив, що на цю небезпечну проблему демографії „покицько наукових демографічних рекомендацій не мають”.

Декан технологічного факультету інституту громадського харчування М. Мольський заявив:

„За роки радянської влади народжуваність то підвищувалась (найвищою вона була 1926 року), то спадала... За воєнного часу вона помітно обнизилась. У повоєнний час намітилась тенденція до зниження народжуваності взагалі”.

Далі М. Мольський стверджив:

„Загалом народжуваність в СССР не всюди однакова. Якщо в Азербайджані й Туркменії, скажімо, на 1000 мешканців народжується щороку близько 40 нових громадян, то в прибалтійських республіках, Російській Федерації й в Україні цей показник у два з половиною рази нижчий”.

На нараді стверджено, що родина в Україні чисельно зменшується, дорослі діти прагнуть відокремлюватися від батьків.

На 1970 рік заплановано черговий всесоюзний перепис, при чому до переписних листів „включено деякі пункти, яких не було раніше”.

Проблема стрімкого спаду народжуваності, яка на всю широчину постає в СССР, своїми причинами має матеріальну незабезпеченість основної маси населення, а звідти — небажання батьків мати більше як 1-2 дітей, постійна мешканська криза по містах і широке затруднення жінок, що відриває їх від основних обов'язків матері-виховательки.

ІСТОРИЧНІ ЛЕКЦІЇ З УССУРІ

Недавні бої на Уссурі між комуністами Мао і комуністами Брежнєва переконливо ствердили, що:

— теза Леніна про те, що збройні конфлікти між комуністичними державами неможливі — фальшива теза;

— Ідея Маркса про комуністичний інтернаціонал, в якому „всопряїст род людской”, уточнена Ідея.

Внаслідок напруження відносин між Москвою і Пейпінгом зник на сторінках преси СССР „советський народ” і знову з'явилися „советські народи”. Що більше, „поетичний рупор” Кремлю Є. Євтушенко у виразно інспірованому вірші „На червоному снігу уссурійському” пише, страхуючи українців, про Т. Шевченка, якого, мовляв, Мао хоче знищити, про „Русь” і „віру”, що їх завжди готові боронити „советські народи”, про Київ, якому загрожує той же таки Мао, про церковні дзвони, що б'ють на сполох, і про нове „Кулікове поле”.

ЛЕНІН — БОЖИЩЕ

Звиродніла марксистсько-ленінська матеріалістична ідеологія з кожним роком виразніше прибирає в СССР форм нової псевдорелігії з Леніним, як безсмертною істотою, наділеною надлюдськими притаметами божества. Культ Леніна, обряди „христин-октябрин”, похорону, урочисті засідання і походи-демонстрації — на всьому цьому позначаються сліди большевицької псевдорелігії.

Ілюстрацією обожнювання Леніна, як надприродної істоти, може бути уривок з вірша поета-комсомольця Юрія Стадниченка в харківському „Прапорі” (грудень 1968 р.) п. н. „Ленінові” — „простій і людяній людині”:

Коли збираюсь я в дорогу,
З якої, може, й не вернусь,
То не іконі і не богу —
В борні не схібити клянусь.

Клянуся здавна і донині
На всій моїй земній путі
Простій і людяній людині —
Шонайдорожчому в житті.

Уся країна серцем чує
Його безсмертний віщий клич
І кожним днем йому звітує —
Тобі, товариші Ілліч!

ЧИТАЙТЕ,

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ,

ПОПИРЮЙТЕ

„ВІСНИК”!